

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE 50

Rugăciune pentru
autoritățile statului

*Si valoare,
femeie!*

Scrisoare către
mamele de pretutindeni

Traiește-ți prezentul...

Colectivul de redacție

SUFLET DE FEMEIE

vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie,, nu ar fi ajuns la numărul 50 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie

 revista.suflet.de.femeie

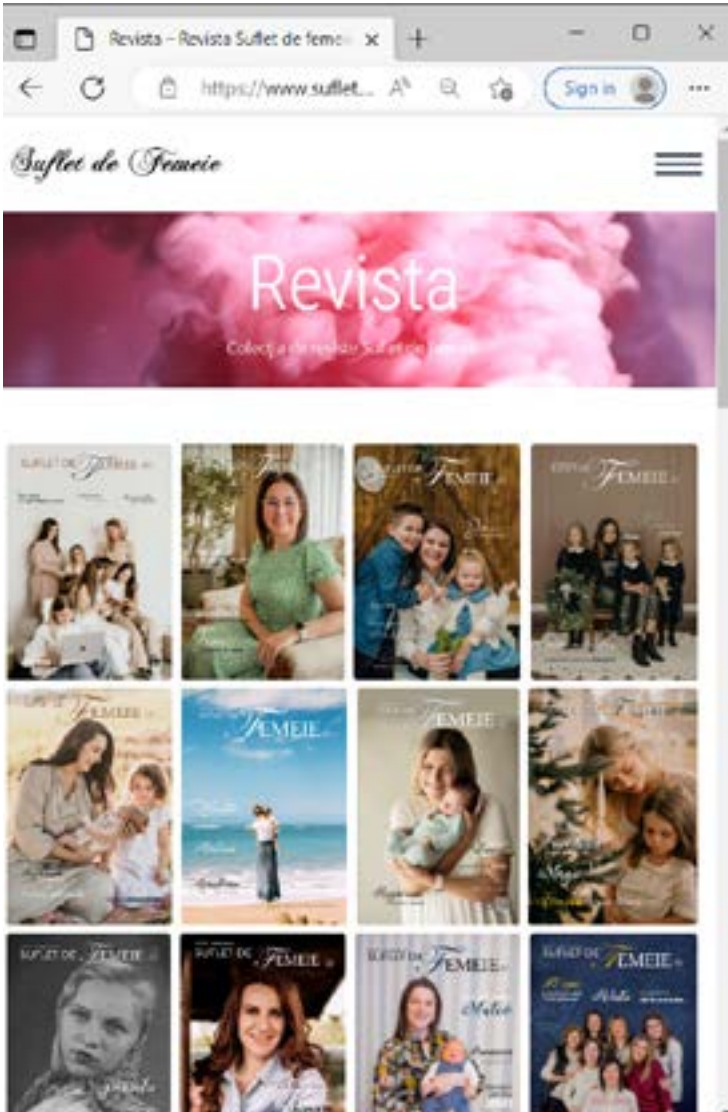
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 10 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

6	RUGĂCIUNE PENTRU AUTORITĂȚILE STATULUI	LIDIA ALDEA	36	O ÎNTOARCERE LA ELEGANȚĂ	ADRIANA IUREA
8	EXISTĂ FEMEI ASCUNSE ÎN HRISTOS	MIHAELA CIOREI	38	NECLINTITE IN PROMISIUNILE LUI DUMNEZEU	REBECA BELEAN
10	DE LA FÂNTÂNĂ SPRE PUSTIU	SIMONA PUI	40	SCRISOARE CĂTRE MAMELE DE PRETUTINDENI	FLAVIA PRECUP
12	POST ȘI RUGĂCIUNE	IOANA MANUELA CHICIUDEAN	42	DARUL DE A FI FEMEIE	RODICA FILIP
14	REVELAȚIA FRUMUSEȚII	LIGIA SEMAN	44	MĂRTURIE	ANDREEA VINTER
16	CĂUTÂND ÎNȚELEPCIUNEA	ALINA TOGĂNEL	46	POVESTEA PERDELEI CU HERUVIMI	TÎLVĂRU ELIZA DAMARIS
18	VASE SPARTE	ATENA BLOJ	48	HARUL DE A SLUJI	VIORICA DOGARU
20	TRĂEȘTE-ȚI PREZENTUL	DANIELA BARTUȘ	50	AI VALOARE, FEMEIE!	DANIELE RAȚ
22	ZIUA CÂND DOMNUL M-A ÎNVĂȚAT	IRINA GHERASIM	51	CURĂȚENIA DE PRIMĂVARĂ	DAMARIS MOLDOVAN
24	SUFERINȚĂ TU, DUREROS DE DULCE	PAULA CUCELAR	52	CAPCANA GÂNDURILOR	CRISTINA LUNGU
26	BĂȚĂLIA A NIVELUL GÂNDURILOR	KRISTINE MORGENSTERN	53	IMPORTANȚA FEMEII, ÎN OCHII LUI DUMNEZEU	PARASCHIVA POP
28	ESTERA S-A NĂSCUT	ALINA NOVAC	54	TORT RED VELVET	ELISA SAS
31	CINE SUNTEM?	BELLA ȘTIR	56	RECENZIE CARTE	LIGIA SEMAN
32	SEZOANELE NECELEBRATE ALE VIEȚII	ANDRA DEDIU	57	RECENZIE CARTE	LUMINIȚA BOANCĂȘ
34	ÎN UMBLAREA NOASTRĂ PRIN LUMEA ACEASTA	VICTORIA NATEA			
35	BUNĂTATEA LUI	SARAH HANDARIC			

Colectivul de redacție:	Design
Rodica Baci Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș	Luciana Sand
Mia Pop Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș	Corectură și redactare
Lidia Aldea Biserica "Bethel", Târgu Mureș	Diana Dora Baci
Natalia Zsoldos Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	Andreea Damian
Diana Dora Baci Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	
Ruxandra Petrina Biserica "Harvest", Târgu-Mureș	
Lidia Bleahu Biserica "Harul", Târgu Mureș	
Luciana Sand Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș	
Andreea Damian	

Vine primăvară!
E timp de curățat grădina, casa și inima!

Ne facem ordine prin cămară, dormitoare, bucătărie, renunțăm la lucruri vechi sau demodate ce ne încurcă prin casă. Ștergem praful, spălăm geamuri, perdele, covoare ca să ne bucurăm de prospețime și frumusețe.

M-am gândit, prin analogie, cât de necesară e curățenia inimilor noastre, de prejudecăți și resentimente, de obiceiuri păguboase, de gânduri negative, influențe toxice, și de neiertare și manipulare, de multe multe asemenea lucruri, care ne fură confortul emoțional și armonia sufletească.

E un timp în care putem să ne regăsim identitatea, putem “șterge praful” ce s-a pus peste sentimentul de valoare de sine, putem scoate din “șifonier” vise și idealuri pe care le mai purtăm în suflet și pe care Dumnezeu le-a lăsat acolo ca să ne definească destinul, nouă însene și celor din jurul nostru. Putem să ne facem timp de introspecție, să descoperim opera de artă pe care Marele Arhitect dorește să o construiască prin viața noastră, căci “noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10)

Pomii înmuguriți mă îndeamnă să mă gândesc la noi relații ce pot să înmugurească, să se dezvolte, mă gândesc la relațiile de familie care dacă sunt încordate sau deteriorate putem primi o nouă șansă, mă gândesc la noi membri pe care trebuie să-i primim în familiile noastre, mă gândesc la dragostea și căldură de care este nevoie ca aceste relații să crească și să se consolideze.

Tot de la pomi am mai învățat ceva, frunzele de anul trecut niciodată nu mai rămân în pom primăvara, ele cad și lasă loc noilor muguri. Orice ramură vie se înnoiește, la fel și noi avem nevoie să renunțăm la tot ceea ce este vechi, neadecvat, deteriorat în viața noastră, ca să putem experimenta restaurarea. “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Primăvara vedem la porțile caselor gunoaie adunate de prin gospodăriile oamenilor, crengi, frunze uscate, cutii cu tot felul de lucruri, saci de gunoi.

Este un semn bun să vezi că gunoiul e gata să fie preluat, înțelegem că în acea casă, în acea curte s-a făcut curățenie. Luăm lucrurile ce s-au stricat și nu mai sunt de folos și le ascundem în saci negri menajeri și apoi le aruncăm, Dacă nu le-am arunca, am fi predispuși la infecții, boli, dezordinea fiind una din cauzele depresiei.

Aerul devine mai proaspăt, avem mai mult spațiu și totul are un aspect plăcut, ne simțim bine, pentru că s-a îndepărtat la ceea ce era vechi, stricat, nefolositor.

În mod identic suntem împrăpătate, eliberate și ne simțim mult mai bine, după ce facem triajul sentimentelor, gândurilor, relațiilor, după ce aruncăm din inima noastră ceea ce este stricat, toxic, tot ceea ce este murdar.

E primăvara, haideți să facem curățenie, să ștergem praful din inima noastră, să deschidem larg fereastra inimii spre Soarele Neprihănirii, să punem în saci negri menajeri tot ceea ce este distrus, toate amintirile triste, toate păcatele și să le aruncăm afară. Vom experimenta astfel o viață proaspătă, bucurie și frumusețe.

Ce am putea face mai bun în acest sezon? Răspunsul meu este: curățenia inimii, a minții, a casei, astfel Dumnezeu cel ce a create lumea și omul, va face ca toate aspectele vieții noastre să fie încununate de frumusețe.

Ce ar fi mai prioritar, decât să-L căutăm pe El, Cel ce a creat lumea și pe noi oamenii?

**“Să ne apropiem cu o inimă curată,
cu credință deplină, cu inimile stropite și
curățite de un cuget rău și cu trupul spălat
cu o apă curată”
(Evrei 10:22).**

Vă doresc o primăvară fericită având curățenie în suflet!

Rodica Baciu

“Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”

(2 Corinteni 5:17)

Rugăciune pentru **autoritățile statului**

“Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”
(Iacov 5:16)

Nu știu dacă toate ne-am născut în România, dar toate cele care trăim în această țară dorim să ne bucurăm de o viață sănătoasă, de libertate și pace, de ocrotire și siguranță, de democrație. Nu ne-am născut și nu trăim întâmplător în această țară. Dumnezeu a rânduit să fim în această vreme și în acest loc, acum și aici. Personal, mă consider binecuvântată să trăiesc în această țară frumoasă și bogată, o țară creștină, europeană, civilizată. România este un stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil.

Formă de guvernământ a statului Român este republica și este organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul unei democrații constituționale. Avem Președinte, Prim-ministru, Guvern, Parlament – Camera Deputaților și Senat, funcții ocupate de persoane alese sau numite de cele alese care își exercită autoritatea în funcție de mandatul primit. În funcție de caracterul lor, de moralitatea lor de relația lor cu Dumnezeu vor lua hotărârile, vor emite legile și ordonanțele, vor angaja țara și poporul în evenimente care au un impact determinant în viața noastră de zi cu zi. Au autoritatea să oprească sau să angajeze țara în conflicte sau să stabilească bune relații cu alte națiuni.

Dacă urmărim de-a lungul istoriei vedem cum în funcție de conducătorii pe care i-au avut, popoarele s-au bucurat de pace, belșug, prosperitate, binecuvântare sau dimpotrivă au fost implicate în războaie, foamete, nesiguranță, teamă, asuprire. În Sfânta Scriptură vedem cum poporul ales de Dumnezeu, poporul evreu, în funcție de împărații pe care i-a avut la cârma țării, de ascultarea acestora de poruncile divine, de împlinirea lor, au condus poporul spre binecuvântare sau blestem. Dumnezeu este suveran, este în controlul tuturor lucrurilor, este sfânt, Își respectă promisiunile și îi susține pe cei care Îl cheamă, pe cei care Își pun încrederea în El.

“El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!” (Daniel 2:21).

Este așa de important ca cei care conduc sau administrează o țară, o localitate, să aibă înțelepciunea venită de sus. “Prin mine împărătesc împărații și dau voievozii porunci drepte. Prin mine cârmuiesc dregătorii și mai-marii, toți judecătorii pământului. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul Mă găsesc.” (Proverbele 8:15-17) Omul înțelept Îl alege ca stăpân pe Dumnezeu și în tot ce face caută voia Lui pe care o transmite prin gândirea, trăirea și slujirea lui.

Este de datoria noastră să-i cunoaștem pe cei care ne conduc la toate nivelele, de la președinte până la administrația locală pentru a ști să ne rugăm specific pentru nevoile fiecăruia pentru că să poată fi eficient în slujba în care este pus spre folosul comunității, a poporului.

Suntem chemați de Dumnezeu să urmărim binele localității în care trăim, să ne rugăm pentru ea “pentru că fericirea noastră atârna de fericirea ei!” (Ieremia 29:7) Apostolul Pavel ne învață așa de frumos: “Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (1 Timotei 2:1-3)

Îmi iubesc țara și localitatea în care trăiesc, chiar dacă văd păcat și întuneric în ele, și nu rostesc peste ele cuvinte de dispreț, de condamnare, de judecată, ci chem îndurarea Domnului peste România și poporul român.

Va propun ca în fiecare zi în rugăciunile noastre să ne rugăm și pentru autoritățile statului român, pentru președintele României, Prim-ministru, Guvern, Parlament, Prefect, Primar, autoritățile locale, ca Dumnezeu să le dea înțelepciune, călăuzire ca să poată lua cele mai bune decizii la nivelul lor de competență. Să lupte pentru pace și stabilitate în țară și în zonă, pentru detensionarea stării de conflict atât pe plan intern cât și pe plan extern. Să emită legi care să nu fie în contradicție cu morala creștină și să creeze un cadru în care copiii și familia să fie ocrotite, susținute, sprijinite. Țara și resursele ei să fie înțelept gestionate pe plan economic, industrial, agricol, financiar, educațional, domeniul investițiilor, energetic, cultural. Să aducem înaintea Domnului în rugăciune orice situație apărută care necesită rezolvare prin autoritățile statului, să rostim numele persoanei care poate interveni în rezolvarea problemei, situației, să cerem călăuzire și lumina de la Duhul Sfânt pentru persoana desemnată și consilierii ei.

Să cerem în fiecare zi binecuvântarea Domnului peste toți cei care contribuie și conduc destinul țării noastre.

Fii binecuvântată România!

**Lidia Aldea,
Biserica “Bethel”, Tîrgu Mureș**

“Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea.”

Există *femei* ascunse în Hristos și tu ești una din ele...

Draga mea, ești atât de prețioasă... În ochii lui Dumnezeu și în ochii celor din jurul tău, chiar dacă uneori nu realizezi asta, dar tu ești o femeie ascunsă în Hristos... și asta este o binecuvântare pentru casa ta. Faptul că ești ascunsă în Dumnezeu te face puternică, și chiar dacă uneori te vezi slabă. El știe că tu ești capabilă de lucruri mărețe, căci El vede dincolo de ce pot oamenii vedea.

O femeie ascunsă în Hristos este o femeie care alege să se hrănească din Cuvânt, pentru a fi umplută de înțelepciunea care izvorăște din Dumnezeu. Căci ea știe că totul izvorăște din inima ei și de aceea dorește să fie umplută de Cuvântul Scripturii, care îi dă pacea și călăuzirea necesare vieții ei de femeie, vieții ei de mamă. Cu ceea ce îți umpli inima, aceea se va revărsa din ea, dar tu alegi cu ce îți hrănești sufletul.

Este o femeie care alege să se roage indiferent de vremea prin care trece sau de anotimpurile inimii ei. Ea se roagă pentru casa ei, pentru ceea ce are nevoie și vorbește cu Dumnezeu ca și cu cel mai bun prieten pe care-L poate avea. Este o femeie care îl regăsește pe Dumnezeu în tot ceea ce face, îl vede chiar și-n oameni, pentru că, da, El lucrează și prin oamenii care se lasă folosiți de El.

O astfel de femeie ești și tu... Tu ești o luptătoare, pentru că atunci când refuzi să te dai bătută, indiferent de încercare alegi să-ți ațintești privirea către Dumnezeu. El îți dă puterea necesară de a te ridica, chiar și când nimeni nu vine să te ajute. Dar tu știi că atunci când nu vin oamenii, vine Dumnezeu și te ridică. El te întărește, El te ridică, și când o face Dumnezeu, te umpli de pace, căci știi că nu este nici un prieten ca El. Ești o femeie a cărei credință e ancorată în Dumnezeu și asta îți dă curajul să înaintezi, pe calea ta, indiferent ce ar putea veni. Pentru că, știi, tu nu ești singură niciodată. Dumnezeu e de partea ta, și după cum scrie în Romani 8 cu 28, El... El lucrează spre binele celor ce îl iubesc.

Faptul că îl pui pe Domnul pe primul loc în viață, inima Sa se vede în și față de tine. Căci știi că ești susținută de Creatorul tău. El te-a făcut o făptură atât de minunată (Psalmul 139 cu 14: „Te laud că m-ai făcut o făptură atât de minunată, minunate sunt Lucrările Tale Doamne și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta”). Adu-ți aminte de acest verset ori de câte ori ai nevoie și adu-ți aminte că tu aparții lui Dumnezeu și Dumnezeu se poate folosi și de tine, dacă alegi să stai la dispoziția Sa.

Draga mea, fii puternică în Domnul căci chiar și prin frângerea ta, El se poate folosi de tine. El te vede în odăița ta când te rogi, inima ta în taina și gândurile tale nu-i sunt ascunse, și Dumnezeu chiar răspunde la rugăciuni făcute în taină, iar asta, ar trebui să ne dea curajul și puterea de a ne încrede zi de zi mai mult în El și să putem fi lumini pentru cei din jurul nostru. Fă-ți timp mereu să vorbești cu Dumnezeu, stai la dispoziția Sa, El te va călăuzi, te va întări și te va binecuvânta, căci și tu ești o binecuvântare pentru cei din jurul tău.

Este o femeie care alege să se roage indiferent de vremea prin care trece sau de anotimpurile inimii ei.

O astfel de femeie ești și tu!

...

Uneori, când ai momentele de slăbiciune, adu-ți aminte că Tu aparții lui Dumnezeu și asta îți dă o valoare inestimabilă. Viața e plină de neprevăzute, dar pentru Hristos nu există surprize. Femeia care se ascunde în Hristos... ea... ea știe că în această călătorie a vieții ei nu este singură este puternică prin Hristos, căci îl simte pe Dumnezeu și îl vede la tot pasul, în tot ceea ce i se întâmplă, recunoscând clar Mâna Sa de Tată, Bun și Veghetor.

Ești o femeie, fiică, mamă, bunică ascunsă în inima lui Dumnezeu. Iar El vede inima ta, o cunoaște, și-n Bunătatea Sa, El e cu tine mereu... și-n vale, și-n deznădejde, și-n orice încercare, dar și în biruință, căci El îți dă biruință la vremea potrivită.

Fii puternică și ancorează-ți puterea mereu în Dumnezeu, rămânând în ascultare de El... Iar Dumnezeu poate lucra în inima ta și -n viața ta într-un mod care te va surprinde, crede-mă... El scrie cele mai frumoase povești de viață, El încă scrie și povestea vieții mele... dar și povestea vieții tale...

Eu aleg să mă încred în Autorul poveștii mele de viață, alege să faci și tu la fel, aducându-ți mereu aminte că Dumnezeu te poartă în inima Sa, femeie prețuită și ascunsă în El...

Mihaela Ciorei

De la fântână spre pustiu O călătorie a rugăciunii

De când a început războiul în Ucraina, îmi amintesc tot mai mult despre cum a fost pentru mine și familia mea, să locuim timp de trei ani într-o țară cu război, în Orientul Mijlociu. O țară în care auzeam explozii, elicoptere care survolau neconținut deasupra noastră, iar talibanii atacau fără milă.

În anul 2011, împreună cu soțul meu Daniel și copilășul nostru de doi ani, ne-am mutat în Afganistan. Aveam siguranța deplină că Dumnezeu ne chema să Îl slujim printre afgani. În această parte a lumii, misiunea nu este o aventură ușoară, ci un sacrificiu. Recent am găsit printre actele familiei noastre, documentele pe care le-am semnat când am ajuns în Kabul și am început să lucrăm cu organizația de misiune de acolo. Prin semnătura noastră declarăm că ei nu aveau obligația să suporte cheltuielile pentru repatriere în caz de deces, și nici să plătească răscumpărare în caz de răpire. Am pășit pe un teritoriu întunecat, conștienți de ceea ce putea să ni se întâmple.

Atât eu, cât și soțul meu am crescut în biserică. Un loc în care ne hrăneam și ne umpleam sufletele cu prezența dulce a Salvatorului.

Până să mergem în misiune, deși am avut o viață de rugăciune și închinare, nu realizăm cât de repede se stinge flacăra rugăciunii într-un loc pustiu, și cât de mari sunt atacurile celui rău atunci când un creștin calcă pe teritoriul interzis, așa cum se spune despre țările musulmane.

În ziua de 20 August 2011 scriam în jurnal:

Ieri a fost Ziua Independenței, aici, în Afganistan. Dimineața ne-am trezit zguduți de bombe. La început am crezut că a tunat foarte tare, dar când ne-am uitat afară, soarele strălucea. Se vedea fum lângă munții din apropiere, iar după zece minute a urmat altă bombă puternică. Micuțul nostru Timotei dormea adânc în pătuțul lui. Apoi, au început să se audă împușcături și sirenele de poliție. Aveam lângă pat cartea cu Meditații zilnice. Domnul ne-a întărit mult în acele momente:

„DUMNEZEU va fi LÂNGĂ TINE. El... mă duce la ape de odihnă. (Ps. 23:2)

Iată ce mai gândesc eu în inima mea, și iată ce mă face să mai trag nădejde: Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață, și credințioșii Ta este atât de mare!

El mă duce... este suficient pentru ziua de astăzi.

Și mâine? Să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie. (Evrei 4:16)“

Harul Lui este peste noi, în orice colț din lume am fi. Când umblăm cu Hristos, harul Lui este suficient. El ne înalță și ne ajută să pășim cu încredere înainte, să începem o nouă zi.

Aveam parte de har, simțeam protecția Domnului, deși aproape tot timpul cât am locuit în Kabul, rugăciunea a fost o provocare. Nu știu cât de mult am realizat atunci ceea ce înțeleg acum: că suferința naște cele mai puternice rugăciuni. Închinarea adevărată, nu are loc doar lângă fântână, ci în locuri pustii. Când se termină toate resursele noastre, atunci Dumnezeu se descoperă, așa cum L-a cunoscut și Agar în marea ei suferință. Cele mai reale mulțumiri vin după mari dureri.

Rugăciunile noastre nu s-au diminuat când ne-am mutat în Afganistan, dar au căpătat o altă dimensiune, le-am văzut dintr-o nouă perspectivă. Am învățat să ne rugăm neîncetat. Să suspinăm pentru o națiune pierdută.

În această perioadă, aproape fiecare știre despre Ucraina îmi amintește de străzile prăfuite din Kabul. Cât de proaspete îmi sunt, încă, imaginile cu soldați înarmați, cu garduri ghimpate de trei metri, și mai ales, vestile rele pe care le primeam când locuiam acolo: explozie în sudul capitalei, atac în zona D., demonstrații în centrul orașului etc.

M-am întrebat cum depășeam atunci acele momente? Stăteam cu copiii zile în șir doar în casă. Erau zile în care era prea periculos să ieșim la cumpărături sau să ne vizităm prietenii. Nu știam niciodată dacă soțul meu se va întoarce viu acasă din misiunile în care mergea. De multe ori ne simțeam singuri, și eram așa de descurajați, încât nu ne puteam ruga.

Sacrificiul nostru părea în zadar. Nu exista biserică, riscam foarte mult să împărtășim Evanghelia. Erau doar câțiva afgani care, cu riscul vieții, declarau credința în Isus. Într-un demisol umed, alături de un bătrân afgan orb, soțul meu a compus câteva cântări în limba afgană. Ceea ce ne motiva era încrederea, că, deși noi vedeam prea puține roade, El lucra prin noi.

În anul 2015, ne-am mutat în Atena pentru a sluji refugiaților.

Tot atunci, au ajuns în Europa mii de refugiați afgani.

Am văzut în acest fel, că rugăciunile noastre pentru mântuirea lor, au primit răspuns: Dumnezeu i-a trimis în Europa să le spunem despre El! Am avut parte de multe bucurii alături de afganii care L-au primit pe Isus. Ne-a uimit felul în care Dumnezeu a lucrat. Chiar și atunci când noi eram descurajați, și credeam că rugăciunile noastre ajungeau doar până în tavan, El avea un plan pentru mântuire, El a luat aminte la orice rugăciune.

Mărturia unei familii de afgani care a ajuns în Atena, ne-a ajutat să înțelegem că și atunci când noi locuim în Kabul, și ne rugăm pentru acest popor, El lucra în mod minunat. Un afgan ne-a povestit că într-o noapte, un Om îmbrăcat în alb i s-a arătat în vis și i-a spus să Îl urmeze. Afganul nu a știut exact cine era Omul în alb, și ce avea el de făcut, însă când a ajuns în Europa a auzit Evanghelia și l-a primit pe Isus.

Isus s-a arătat prin vis acestui om din nordul Afganistanului în perioada în care noi eram în capitală și ne rugam de multe ori ca Dumnezeu să se descopere cum știe El că este cel mai bine pentru acest popor.

Fiecare șoaptă de rugăciune, fiecare lacrimă, fiecare strigăt neputincios este auzit de Cel ce veghează, Cel ce face totul frumos la timpul potrivit! Chiar dacă nu vom înțelege, și nu vom avea răspuns pe acest pământ, odată vom înțelege cât de minunat lucrează Dumnezeu, și cât de mult contează rugăciunea noastră.

Așa slabă și neputincioasă cum este uneori, rostită cu glas tare, sau doar un murmur, rugăciunea întotdeauna va aduce roade.

Te invit azi într-o călătorie minunată, de acolo.... din dormitorul tău, din bucătărie, sau de oriunde te-ai afla, să îndrăznești să îți îndrepți inima spre Dumnezeul care vede și aude fiecare oftare. Nu doar cei care merg în locuri îndepărtate vor primi o răsplată pentru vestirea Evangheliei. Cei care stau pe genunchi mijlocind, vor primi aceeași răsplată.

Isus ne spune și nouă ceea ce i-a spus femeii la fântână, că ne va fi mereu sete atunci când trăim doar cu apa pământească, însă Apa Vie pe care El o are pentru noi „se va preface într-un izvor care va țâșni în viața veșnică.” Fie ca rugăciunea noastră să fie întotdeauna „în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:14, 23)

Fie că te rogi pentru problema tainică ce te apasă, fie că te rogi pentru cei nemântuiți din alt colț al lumii, chiar dacă ești lângă fântână sau în pustiu, nu renunța să te rogi cu mai multă credință. Nicio rugăciune nu este zadarnică. Fiecare rugăciune contează, fiecare rugăciune va fi răsplătită în moduri în care, acum, nu ne putem imagina.

Simona Pui (foto)

Post și rugăciune

M-am născut într-o familie de credincioși, în care principiile biblice au guvernat și au rămas întipărite pe inimile noastre, unele dintre acestea fiind postul și rugăciunea.

Când devenim copii ai Tatălui nostru ceresc, nu numai că moștenim o împărăție veșnică, dar ni se acordă privilegiul de a ne apropia de Regele Regilor.

În 1 Ioan 5:14, pe măsură ce textul continuă, evanghelistul Ioan reiterează că lui Dumnezeu îi place să ne dea ceea ce cerem, atunci când este cerut cu motivul potrivit.

Atunci când venim la Dumnezeu cu o încredere similară cu cea a unui copil – în sinceritate, umilință, încredere și chiar disperare – putem fi siguri că El ne aude – s-ar putea să primim un DA, s-ar putea să primim un NU, sau s-ar putea să primim un NU ÎNCĂ. Dar, indiferent... putem ști că Dumnezeu ne aude atunci când ne încredem în El pentru rugăciunile noastre.

Fie că avem nevoie de înțelepciune, de direcție sau de ajutor practic, putem veni la El cu îndrăzneală. Putem veni la El cu laudele și îndoielile noastre, cu opiniile și preocupările noastre, cu mulțumirile și întrebările noastre.

El cunoaște speranțele și visele pe care le avem pentru viitor, El este cu mine și este pentru mine, iar voința noastră trebuie să se alinieze cu a Sa.

Să perseverăm în acest principiu de a ne ruga în orice vreme și să fim conștienți că, „familia/cuplul care se roagă împreună, rămâne împreună”.

De multe ori ne-am întrebat pentru ce ar trebui creștinii să postească? Este o poruncă a Scripturii? Scopul postului ar trebui să fie a ne lua ochii de la lucrurile pământești ca să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu.

Postul ajută la „spargerea bulgărilor” din pământul inimilor noastre! Postul și rugăciunea ne întăresc pe noi și slăbesc puterea firii vechi. Postul și rugăciunea aduc puterea spirituală în viețile noastre.

Postul ne poate fi de ajutor și când căutăm înțelepciune de sus. În Fapte 13:1-3 citim cum cei care se rugau și posteau au primit călăuzire din partea Duhului Sfânt. Când avem de luat decizii spirituale, avem nevoie de călăuzire de sus. Prin post și rugăciune putem primi certitudinea acestei călăuziri, astfel încât să luăm decizia în deplină siguranță cu privire la voia Domnului.

În numeroasele exemple pe care le-am văzut, să ne amintim că și mijlocirea pentru alții primește răspuns prin post cu rugăciune. Este bine ca, în mod regulat, să ne punem timp deoparte, fără a fi distrași de alte lucruri, ca să ne rugăm pentru alții.

Biblia leagă postul de rugăciune, dar include mult mai mult! Nu este pur și simplu abținerea de la mâncare. Postul nu include numai rugăciune, ci și pocăință și cercetare de inimă! Biblia nu ne dă vreo „rețetă” pentru cum să ținem post.

Nu ni se dau rânduieli cu privire la post sau la cât de des să postim, pentru că postul, la fel ca multe alte lucruri din viața creștină, este un exercițiu spiritual, și nu o procedură mecanică. Ceea ce nu înseamnă că postul e de ignorat sau de neglijat! Când simți această nevoie în viața de credință, atunci e bine să postești. Postul arată sinceritatea rugăciunilor noastre.

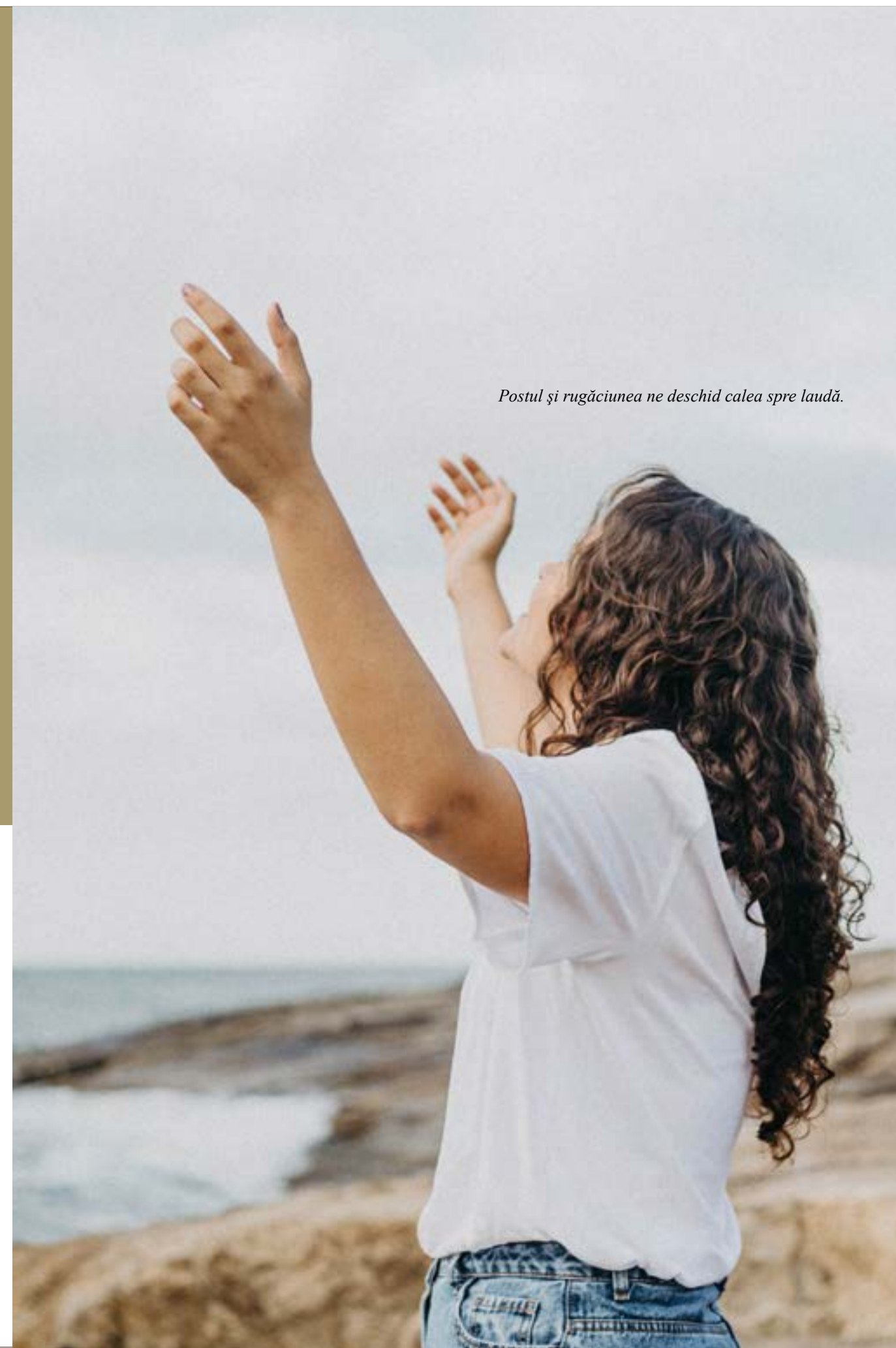
Ideea rugăciunii și a postului nu e ca voia mea să se facă în ceruri, ci voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ!

Trăim vremuri grele! Vrajmașul este la lucru și vrea să zădărnicească credința poporului lui Dumnezeu. Avem nevoie de exerciții de inimă autentice! Postul și rugăciunea sunt cheia către victoria asupra lui. Rugăciunea înseamnă a depinde în totalitate de Domnul pentru a învinge, iar postul, a îndepărta orice lucru care vine din firea veche și care ar împiedica lucrarea pe care Domnul o face! Postul și rugăciunea ne deschid calea spre laudă.

În aceste ultime zile până la venirea Domnului, vrajmașul este tare, iar noi nu avem nicio putere asupra lui, dar Cel care este în noi este mai mare decât cel care este împotriva noastră.

Sunt momente în care singura cale pentru a ieși învingători este prin post și rugăciune. Fie ca Domnul să ne ajute pe fiecare să realizăm că „ziua este aproape și să îmbrăcăm armura luminii”. (...).

Ioana Manuela Chiciudean
Biserica Baptistă „Harul”, Târgu Mureș

Postul și rugăciunea ne deschid calea spre laudă.

Revelația frumuseții

„Sunt neagră, dar sunt frumoasă, fiice ale Ierusalimului.”

Cântarea Cântărilor 1:5a

„Dacă nu știi, o, tu, cea mai frumoasă dintre femei [...]”

Cântarea Cântărilor 1:8a

Întreaga lucrare spirituală își are izvorul în revelație. Nu există o lucrare spirituală autentică, în lipsa revelației. Care este definiția și originea cuvântului „revelație”? Această noțiune este exprimată în limba greacă prin cuvântul galah, iar în greacă prin apokalypto, care înseamnă „a ridica vălul”, „a da la o parte perdeaua”, „a clarifica”. Alături de alte interpretări valabile, cartea lui Solomon ne prezintă relația spirituală dintre Preaiubitul Isus și Biserica, dar și dintre El și fiecare membru al Trupului Său. În cazul nostru, relația Sa scumpă cu fiecare dintre noi, femeile...

Ce minunată este prima revelație din „odăile interioare”, așa cum este descrisă în Cântarea Cântărilor: „sunt neagră, dar sunt frumoasă”! Înțeleg din această afirmație că, în părtășia intimă cu Dumnezeu, rezultatul este acela că ne vedem așa cum suntem: păcătoase, nevrednice, neavând nimic bun în firea noastră pământească, dar nu rămânem aici.

Revelația că suntem păcătoase ne-ar distruge emoțional, ne-ar face să ne simțim mereu vinovate. O femeie care are astfel de lupte în interiorul ei va fi afectată și în înfățișarea exterioară. În urma părtășiei cu Cristos, ne este revelat faptul că, în ochii lui Dumnezeu, suntem sfințite datorită curățirii prin sângele Său și faptului că El este neprihănirea noastră:

„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1:7)

Dragă cititoare, umbli tu în această lumină care să îți scoată în evidență adevărata frumusețe? Cum se revărsă această lumină din interiorul tău peste relațiile cu cei din jur?

Revelațiile lui Dumnezeu demască minciunile pe care le-am acceptat cu privire la persoana noastră, deoarece pe acest fundament se clădește calitatea vieții noastre. Din nefericire, trăim într-o societate care tot mai mult tinde să evalueze femeile după felul cum arată, apoi după talentele, realizările, posesiunile, poziția lor socială etc.

Nu este vorba doar despre evaluarea societății seculare care exagerează în evaluări și obosește femeile, care nu sunt deloc protejate emoțional, având în vedere înfățișarea sau abilitățile lor, ci e vorba de acel aspect special care a fost pus de Dumnezeu în fiecare dintre noi, femeile. Ne dorim să arătăm bine... Fiecare dintre noi am visat să fim atrăgătoare, de pe vremea când eram micuțe și dansam în fața oglinzii cu rochițe dantelate și cu flori în păr.

O fetiță cu rochiță dantelată trăiește în sufletul fiecărei femei și, oricât ar fi de talentată, sigură de ea însăși, căsătorită sau singură, ea se învârtă în fața oglinzii, întrebându-se:

**Dacă am defectul acesta, sunt eu frumoasă?
Dacă am anii aceștia, mai sunt eu atrăgătoare?
Dacă nu m-am căsătorit încă, se datorează faptului că nu am fost suficient de fermecătoare pentru ca un bărbat să mă iubească?
Dacă mă confrunt cu boala aceasta, rămân totuși o femeie frumoasă?**

Expresiile cel mai des întâlnite pe parcursul Cântării Cântărilor exprimă exclamația de uimire a iubitelor în fața frumuseții iubitei lor: „Ce frumoasă ești, iubito, ce frumoasă ești!” (4:1 ș.urm.) Trebuie să remarcăm faptul că prima referire la frumusețea ei o face iubita despre ea însăși, în urma faptului că s-a lăsat condusă de El în intimitate. Acolo, ea a putut privi în ochii Lui pentru a se vedea așa cum o vede El, Cel care este cucerit, atras de ea, fermecat de acea frumusețe despre care ea credea că nu o are. Ar fi minunat să rostești cu voce tare aceste cuvinte, care pot fi o declarație importantă pentru destinul tău: Trage-mă după Tine, Domnul meu, și haideam să alergăm! Du-mă în odăile Tale! Sunt imperfectă, dar sunt frumoasă! Sunt cea mai frumoasă dintre femei, pentru că așa mă vezi Tu. Și eu sunt atrăgătoare pentru Tine!

Ceea ce mă cucerește la Cristos este sensibilitatea Lui față de luptele interioare ale iubitei Sale. El știe că s-ar putea să fi citit de mii de ori aceste cuvinte ale Lui din Cântarea Cântărilor și, totuși, să te îndoiești de frumusețea și atracția ta, pentru că, probabil, ai un soț care nu îți spune zilnic aceste cuvinte de care fiecare femeie din această generație ar avea nevoie disperată. Poate, fiind o femeie singură, rareori auzi vreun compliment din partea cui... sau poate că ai ajuns la o anumită vârstă... De fapt, această foame după admirație și după recunoașterea frumuseții nu o au doar femeile, ci și bărbații. Și ei au nevoie să știe că arată bine și că sunt plăcuți. În străfundul inimii partenerilor noștri locuiește o nevoie imperioasă de a se ști admirați de noi pentru frumusețea lor.

Cunoscându-ne această nevoie, durerile interioare care se nasc din pricina umilințelor la care suntem expuse în acest veac, având în vedere standardele de evaluare ale lumii, Cristos este nespus de generos cu complimentele. Deși iubita, ce reprezintă Biserica Sa din Cântarea Cântărilor, are revelația că este frumoasă datorită iubirii Lui, conform versetelor care urmează, totuși ea arată că ar **da semne de neîncredere. El înțelege mai bine ca oricine** variațiile noastre sentimentale, trecutul nostru, evenimentele care ne-au afectat, împiedicându-ne să ne vedem valoarea. El știe de ce gândim într-un anumit fel, ce anume ne-a sensibilizat, sau lucrul pe care nu l-am așteptat de la noi însene, crezând că suntem destul de mature spiritual.

Am un soț minunat care mă iubește enorm și două fiice deosebite, care ar face orice ca să mă simt prețuită și iubită. De asemenea, am în jurul meu o mulțime de femei care mă iubesc, mă apreciază și au făcut multe eforturi pentru a-mi arăta prețuirea lor. Cu toate acestea, pot să afirm că doar o singură Persoană din univers mă înțelege cu adevărat și nu m-a lăsat niciodată să mă simt singură sau neînțeleasă. Toți apropiații mei cu „a” mic sunt oameni limitați și, oricât s-au străduit și au avut grijă, au avut momente când fie „au dat-o în bară”, fie nu au transmis ceea ce aveam cu adevărat nevoie, având în vedere inima mea hămesită după iubirea autentică.

Au trecut destul de mulți ani din viața mea de când toate acestea m-au făcut să sufăr. A fost nevoie ca Cristos să Se ocupe în mod serios, cu multă minuțiozitate, de rănilor pe care le-am primit, așteptând iubirea ideală (și ireală!) de la oameni. Până la urmă, am înțeles că niciun pământean nu va putea vreodată să îmi aline setea de a mă simți iubită, apreciată și frumoasă, sete pe care o am cu adevărat în sufletul meu. Am însă un Prieten și Preaiubit, care nu îmi spune că sunt frumoasă doar pentru că îmi amintesc eu că ar trebui să o facă. El nu mă iubește pentru că îl implor să-mi arate aceasta, sau pentru că îl voi da ceva în schimb. Eu am deja toată iubirea din univers turnată în inima mea, deoarece noi doi, adică eu și El, suntem UNA. În El am fost creată să fiu o făptură nouă, asemenea Lui, devenind astfel „cea mai frumoasă dintre femei”, schimbată în profunzime de dragostea Lui. Această înțelegere m-a ajutat să dăruiesc multe tipare de gândire negative care s-au zidit în mintea mea și care îmi țineau grumazul într-un jug al unei robii subtile, și anume – dependența de cei din jur. Doar după ce am fost eliberată, am putut să devin o femeie puternică, o armă în mâna lui Dumnezeu pentru a elibera și alte femei din jugul anumitor robii.

Fii binecuvântată, draga mea cititoare cu bucuria de a-ți înțelege frumusețea, înțelegând cât de mult valorezi tu pentru Domnul tău!

Ligia Seman, autoare a mai multor cărți creștine de succes. Împreună cu soțul ei, Timotei, vorbesc la conferințe din țară și diaspora și coordonează conferințele naționale de femei de la Mamaia. De asemenea, conduc Școala Debora, care formează ucenici după modelul biblic.

*“...dă-mi înțelepciunea
să iau decizii corecte,
să nu mă rătăcesc pe drum...”*

Căutând înțelepciune... A fi sau a nu fi înțeleaptă?!

Iacov, fratele Domnului nostru, ne îndeamnă atât de clar în epistola sa: „Dacă vreunui [vreuneia] dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă... și ea îi va fi dată.” (Iacov 1:5). Dar ce este această „comoară” pe care o putem accesa direct de la Sursă? Am convingerea că fiecare, dragi cititoare, o căutați ori de câte ori ajungeți în fața unor situații mai dificil de gestionat. Mă identific cu voi.

Le cunoaștem din Sfânta Scriptură pe acele femei remarcabile, iubitoare și inspirate de Dumnezeu, care au avut un rol esențial în viața poporului, dar și în cea familială. Astfel, Debora, judecătoare în Israel, prooroc, mamă și soție înțeleaptă, a avut nu doar o relație personală cu Dumnezeu, ci și o relație apropiată cu familia. O amintesc pe împărăteasa Estera, care în momentul de criză în care se afla propriul popor evreu, își descoperă chemarea și îl salvează dintr-un complot odios. O altă prezență feminină, un model de urmat recunoscut de Însuși Domnul Isus, este Maria, sora lui Lazăr. Recunoscând importanța momentului, și anume că Isus se afla în casa ei, alege să-și hrănească sufletul, așezându-se la picioarele Lui. O, ce poziție inspirată pentru a primi înțelepciune!

Cu siguranță, femeia contemporană găsește modele de urmat din viețile celor prezentate mai sus. Stând lângă Domnul, vom înțelege rolul nostru în societate, pașii pe care să-i urmărim pentru chemarea noastră.

În accepțiune biblică, înțelepciunea este abilitatea de a vedea viața din perspectiva lui Dumnezeu și de a acționa, practic, pe baza Cuvântului Său. Ne este de folos să știm că atunci când ne purtăm cu înțelepciune, El este glorificat! Așadar, supunându-ne adevărilor lui Dumnezeu devenim înțelepte și vom ști să luăm cea mai bună decizie pentru acțiune.

Care sunt avantajele înțelepciunii?

Desigur că pe baza cărții Proverbelor, scrise la maturitate de către regele Solomon, le identificăm în mai multe domenii din viața noastră. Social și relațional vei putea fi ferită de relații false, de acei amăgitori care încearcă să te înșele, vei fi perspicace în a observa principiul „cauză-efect”. Înțelepciunea te face prevăzătoare să fii atentă cu deciziile pe care le iei, vei ști să-ți alegi căile pe care să le urmezi.

În domeniul familial, cu multă pricepere, vei fi o binecuvântare atât pentru soț, cât și pentru copii. Înțelepciunea îți protejează viitorul, familia. De asemenea, înțelepciunea te ajută și economic, financiar știind cum să fii chibzuită cu banii, să nu-i risipești.

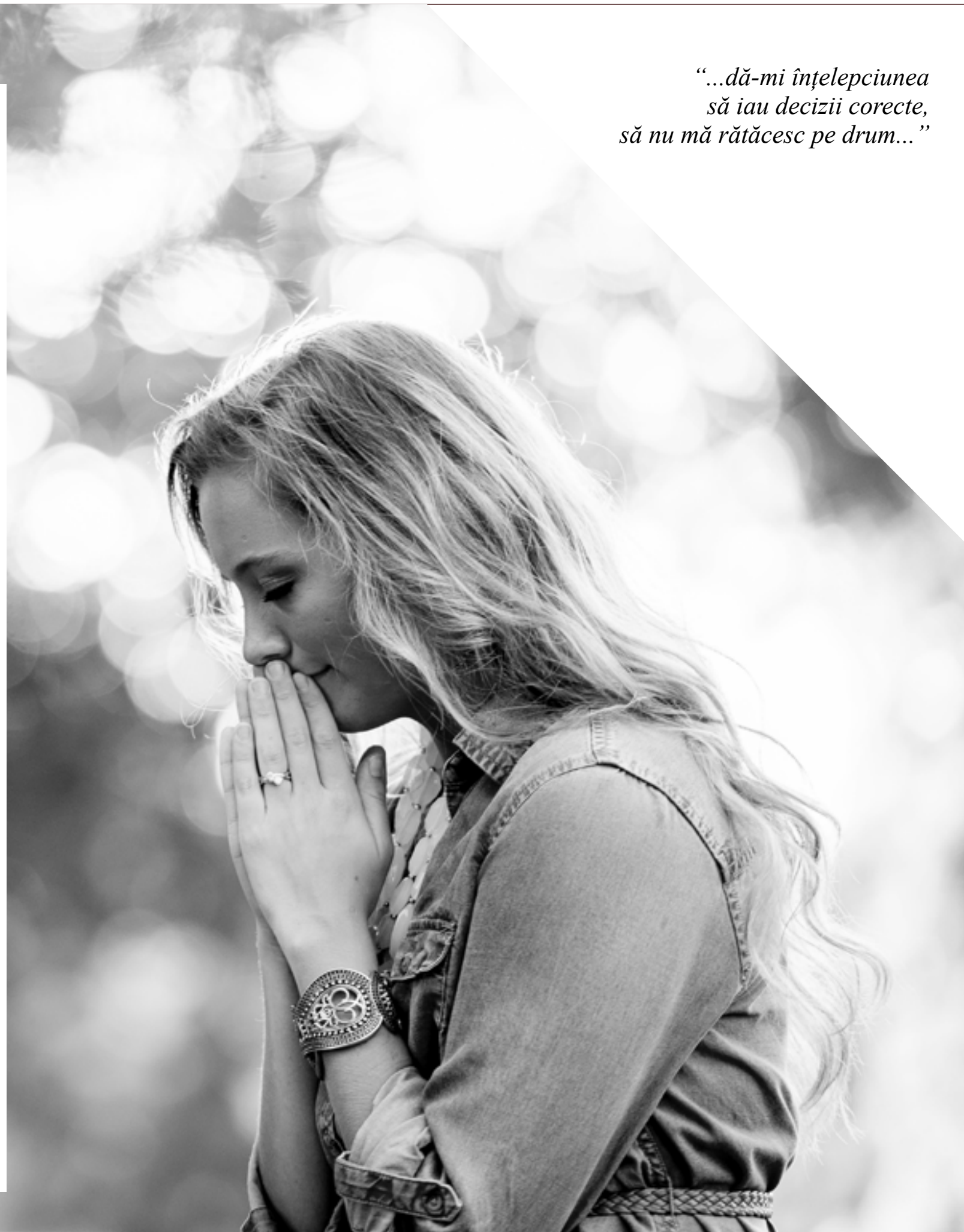
În concluzie, să venim cu credință înaintea Domnului știind că El poate și abia așteaptă să ne binecuvânteze cu înțelepciunea Sa, care este curată, blândă, plină de îndurare (Iacov 3:17). Să fim „fecioarele înțelepte”, care înțeleg vremurile, rostul lucrurilor bine făcute, cumpătarea, vorbirea cuviincioasă și răbdarea în încercare.

Rugăciune:

Doamne Isuse, vreau în viață să trăiesc fără greșeli, să-mi faci viața plină acasă, la serviciu, dă-mi lucruri de care să mă bucur, dă-mi înțelepciunea să iau decizii corecte, să nu mă rătăcesc pe drum și să fiu chibzuită financiar. Amin!

Caută înțelepciunea și o vei găsi! Lasă-te călăuzită de ea! Pășește curajoasă în această cunoaștere, fiindcă o vei primi din plin...La fel fac și eu.

Alina Togănel
Biserica Creștină “Noul Legământ”, Târgu-Mureș

Vase sparte

Am întotdeauna în casă lipici. De multe feluri și pentru diverse materiale. Sunt un fel de Tinker Bell al casei – repar ceea ce se strică și nu arunc imediat un lucru ce poate fi reparat. Am lipici pentru lemn, ceramică, plastic, metal, hârtie și chiar și pentru pânză. Mereu am ceva de lipit cu ele, pentru că mereu ceva se rupe sau se sparge... mai ales când aveam copii mici prin casă. Frângerea, ruperea, spargerea sunt cuvinte care ne pun în gardă de obicei.

Ai grijă să nu spargi...

Ai grijă să nu rupi...

Ai grijă să nu strici...

Alanis, una din gemenele noastre, venea mereu de la școală cu găuri în haine (nu exagerez dacă spun că aproape în toți pantalonii și unele erau chiar unde nu te așteptai să le vezi... Cine își rupe pantalonii în spatele genunchiului, de exemplu?)

Ca să nu îi arunc, le puneam diverse ornamente am descoperit că există petece cu diverse motive, care se lipesc cu fierul de călcat, la temperatură ridicată). Aleluia! Oricum, nu renunțam imediat și făceam cumva să le mai poarte.

Dar cum e când sufletul nostru se rupe, se frânge și se sparge?

Cu ceva ani în urmă, am avut o viziune, o imagine cu cineva care părea să caute ceva. Îl vedeam că se apleacă din când în când și ridică ceva de jos. Apoi am văzut niște mâini care luau fiecare bucată din ceva spart, o curățau și o puneau împreună. Abia așteptam să văd finalul!

Era un vas curățat și lipit. Piesă cu piesă. Se vedeau mici fisuri și urme fine acolo unde a fost lipit, dar era întreg și curat. Era alb imaculat cu urme fine.

Atunci am auzit o voce care mi-a spus: „Acest vas ești tu. Te-am căutat, te-am curățat și te-am lipit împreună ca să te pot folosi”.

Cineva mi-a dat o dată un sfat care m-a urmărit zeci de ani: „Să nu ai încredere deplină decât într-un slujitor al lui Dumnezeu care șchiopătează”. Apoi i s-au umezit ochii și mi-a spus: „Doar dacă ajungi să lupți cu Dumnezeu și să fii frânt, poți să ajungi să fii un slujitor care nu se lasă la greu.”

Șchiopătatul lui Iacov era semnul smereniei și dependenței lui de Dumnezeu.

Nu este vorba despre a șchiopăta pe calea lui Dumnezeu, ci despre a fi dependent de El și a sta aproape de inima Lui pentru orice detaliu din viața ta. Această dependență o poți avea cu adevărat, doar după ce ai fost frânt și lipit înapoi.

Iacov a rămas cu un semn din lupta lui cu Dumnezeu. Nu a mai mers la fel. Nu a mai fost la fel. Dacă cumva mergea țănoș și mândru până atunci, acum nu mai era cazul.

Nu a mai fost suficient să privească la el și să găsească propriile lui soluții, ci a depins de harul, bunătatea și ajutorul lui Dumnezeu pentru toate lucrurile din viața lui.

Noi avem uneori nevoie să fim frânți, ca să știm cine suntem și din ce material suntem făcuți.

Când primul meu soț a murit, aveam 25 de ani și am suferit prima mea frângere.

Nimic din ce știam nu mai știam. Nimic din ce aveam nu mai aveam. Nimic din ceea ce credeam nu mai credeam.

Ca un castel din cărți de joc, s-a dus tot ceea ce credeam că sunt. El era toată lumea mea. Și lumea mea s-a frânt într-o singură zi.

Nu pot spune acum: „Ce bine că s-a întâmplat așa”, dar pot spune: „Ce bine că ceea ce a urmat a fost așa!”

Dependența de Dumnezeu este cel mai frumos lucru după salvare, pentru că trăim din resursele Lui, nu din ale noastre. Și când trăiești din resursele lui Dumnezeu, nu îți poți asuma nimic.

Când lucrurile pe care le fac ies bine, mă aplec în fața Lui și nu îmi asum reușita. Când lucrurile pe care le fac nu ies cum ar trebui, mă aplec în fața Lui și nu îmi asum eșecul.

Așa rămân mereu în pacea și siguranța pe care doar dependența de El mi le poate da.

S-ar putea ca construcția finală a propriei tale ființe să fie mult mai atrăgătoare, mai strălucitoare și mai relevantă după ce ai fost reparată. Japonezii au chiar o artă specială a lucrurilor sparte – ei pun cioburi împreună și le lipesc cu fir de aur, reparând vase sparte ce nu mai au valoare. Din piese bune de aruncat, ei fac obiecte demne de admirat.

La rang de artă.

La fel face și Isus cu noi. FIECARE SUNTEM OPERA LUI DE ARTĂ. SUNTEM VASE CĂUTATE, CURĂȚATE ȘI LIPITE. Doar că nu suntem reparate ca să fim puse pe un raft și admirate, ci pentru a fi întrebuințate și de folos.

Dacă ai fost găsită, curățată și lipită bucată cu bucată, dar nu ești încă folosită de Creator, cere-I să îți vorbească și să îți spună care e scopul pentru care El te-a pregătit. Dacă ești de folos Stăpânului, dar ai obosea slujind, gândește-te că nu tu ești conținutul, ești doar vasul.

Prezența și puterea Lui sunt conținutul vasului tău. Cere-I să te umple ca să ai energie proaspătă și putere în continuare. Dacă încă inima ta este risipită în cioburi, iar acestea încă nu sunt lipite împreună, dar îți dorești și ai nevoie de o restaurare, să știi: El e chiar în fața ta cu „lipiciul” în Mână.

E sângele curs pentru tine, care te face întreagă și te pregătește pentru ceva mai mare decât îți poți imagina.

Atena Bloj
Biserica Creștină “Noua Generație”, Târgu-Mureș

*„Acest vas ești tu.
Te-am căutat, te-am curățat
și te-am lipit împreună
ca să te pot folosi”*

Trăiește-ți prezentul...

Prezentul este o bucată din timp. Este o vreme care ni s-a dat, care face parte împreună cu trecutul și viitorul din viața oamenilor. Orice om care se naște, trece prin timp, lasă în urmă trecutul, trăiește, în fiecare zi, un prezent și se îndreaptă către un viitor. Acestea trei, prezentul, trecutul și viitorul nu pot fi prinse împreună, vin și pleacă după cum a fost rânduit de către Cel care a creat timpul. Oamenii sunt afectați de timp, acesta își pune amprenta asupra noastră, fie că ne place, fie că nu ne place!

Există teorii și filozofii inspirate de acest „personaj” tăcut, Timpul, dar ceea ce mi se pare interesant și util este modul în care alegem să îl percepem. E bine cunoscut faptul că fiecare om percepe într-un mod particular realitatea. Percepem diferit oamenii, experiențele, gândim diferit, simțim diferit, cu alte cuvinte suntem diferiți. Nu suntem radical diferiți, dar suntem diferiți. Dumnezeu a creat lucrurile așa, Lui îi place diversitatea.

Ce legătură are faptul că noi suntem diferiți cu ideea de timp? Are o legătură foarte mare. Pentru mine are, poate și pentru tine!

Am învățat de mică să înțeleg timpul în strânsă legătură cu activitățile zilnice, cu ordinea. Am învățat că dimineața își are rostul ei, ne trezim, igienă, îmbrăcare, școală, prânz, teme, curățenie, joacă, cină, somn și de la capăt. Am crescut și serviciul a luat locul școlii, iar joaca a fost înlocuită de treburile casei. Poate se întreabă cineva „Și, care e problema? Nu e normal să fie așa?”

Eu zic că nu, nu e normal să fie așa... Trăiam într-un timp prezent, trăgând cu ochiul către viitor, așteptând să treacă ziua de azi pentru a se întâmpla ceva mâine. Și în goana către ziua de mâine, învățam, lucram, creșteam copii, mă rugam, găteam, făceam curățenie, mergeam la biserică, în concedii...

Am crezut că asta este viața, eram deseori iritată când eram întreruptă din treburile mele, care nu se terminau niciodată, mă enervau oamenii din jurul meu care „pierdeau timpul” cu tot felul de chestii, în loc să-și vadă de treabă. Ce treabă? Cum, ce treabă? Ce treburi? Ce fac femeile... zi de zi și săptămână după săptămână și toamnă după toamnă! Acest tăvălug din viața unei femei care căuta să facă TOT, a culminat cu un concediu la mare!

A sosit ziua mult așteptată (normal!) când, împreună cu soțul și trei copii, am pornit spre mare! Relaxare, odihnă! Mi-am pus în bagaj două cărți, am lăsat acasă a treia carte chiar în momentul plecării! :) Plecam ca într-o expediție împreună cu o gașcă de prieteni, fiecare cu familia ei. Băieții mei erau atunci de 12, 8, 3 ani. Cel mic era mai agitat, dar era normal pentru vârsta lui. Am pornit noaptea, a dormit și a fost ok. Am ajuns la mare, ne-am cazat și am pornit spre plajă. Am avut parte de vreme bună, de soare, de cazare bună, prieteni buni, aproape totul era bun!

Cum era și normal, într-o familie cu copii nu prea mari, eu și soțul meu trebuia să ne împărțim sarcinile. Soțul meu îl ducea pe cel mic în cârcă până la plajă (1 km, nu aveam unde parca mașina) și, când ajungeam pe plajă, mi-l dădea pe cel mic și el se arunca în apă cu ceilalți doi. Eu încercam să-l țin pe cel mic, să-l dau cu loțiune de plajă și el, cum terminam, o zbughea în apă. Eu după el, vă dați seama că soțul meu era ocupat cu ceilalți doi. Băieții mei stăteau în apă până li se învinețeau buzele și atunci ieșeau și se aruncau ca niște pui de lup peste lada frigorifică cu mâncare. Nu răzbeam să le împart mâncarea... Când terminam acest episod, soțul meu îi lua pe băieții mai mari și intra în apă, eu rămâneam cu cel mic care se juca în nisip. Super, mă gândeam, stau la plajă și citesc! Da? Nu. Am citit aproape o pagină, când cel mic a luat-o la fugă pe plajă... eu după el...cartea.... pe șezlong!

Reușesc să îl prind, bucurându-mă că soțul meu a ieșit din apă cu băieții! Acesta mi-l ia pe năzdrăvan, lăsându-mă să stau în apă și eu! Stăteam în apă (umblam, nu știu să înot) și mă uitam pe mal, să-i cuprind în raza mea vizuală pe toți, să văd ce fac, cum fac, ce face micuțul, ce fac ceilalți, mă întrebam dacă s-au dat cu loțiune... Soțul meu îmi face semn că băieții vor în apă, toți! Fericită, mă întind pe prosop și reiau lectura, de la capăt... După 10 minute, micuțul iese din apă, vrea porumb fiert. Eu „fiartă de ciudă”, las cartea și caut cu privirea un „nene” care vindea porumb. Îi cumpăr porumb și stau de pază, să nu o ia la fugă undeva!

Între timp mă uitam cu jind la prietenele mele care aveau copii mai mari și care nu aveau nicio treabă! Stăteau la soare, râdeau, se bucurau de soare și plănuiau o ieșire să vadă răsăritul...

La cazare, lucrurile au decurs normal, duș, cină, o plimbare scurtă și somn... Eu profitam de momentul în care erau cu toții în pat să adun, să șterg, să mă îngrijorez pentru a doua zi, să proiectez o zi în care sunt muncită la maximum, să îmi planific lucruri pe care „numai eu” le puteam face... prietenele mele s-au oferit să stea cu cel mic, să iasă cu băieții în oraș, să-mi dea un timp de respiro, dar nu aveau cu cine vorbi, eu trebuia să fiu în centrul evenimentelor familiei mele, să văd tot ce fac ei, în orice moment, să fiu în control. Soțul meu m-a întrebat dacă nu vreau să mergem cu ceilalți să vedem răsăritul... În acel moment, eu „am apus”. Când a sosit ziua întoarcerii acasă, eu am fost cea mai fericită din grup...

De ce v-am povestit acest episod din viața mea? Pentru că îmi doresc să nu mai treacă nimeni prin așa ceva!

Poate vă gândiți că nu a fost nimic exagerat, că așa face orice mamă grijulie! Problema mea a fost că eu trăiam în viitor, în fiecare clipă! Nu mă bucuram de jocurile cu cel mic, deoarece mă îngrijoram deja că vor ieși băieții din apă și eu nu mai am timp să citesc.

Dacă băieții intrau în apă, mă stresam să nu înoa-te prea departe. Dacă ajungeam la cazare, vedeam cu ochii minții muntele de haine pe care trebuia să le aranjez „atunci” în dulap. Dacă lăsam copiii în grija prietenilor, credeam că aceștia nu pot avea grijă de ei, ca mine și soțul meu. Dacă rămâneau vasele nespălate de seara? Dacă uitam lopățelele și gălețele băieților? Dacă mă trezeam dis de dimineață să vedem răsăritul? Dacă acceptam ca fetele să cumpere o înghețată băieților? Dacă...?

Eu retrăiam evenimentele trăite de femeile din povestea cu drobul de sare, nu puteam să mă bucur de prezent, mă uitam mereu în viitor. Așa am perceput eu timpul și așa l-am trăit o bună perioadă din viața mea! Era ca și cum mă uitam peste gard la florile din curtea vecinilor, lăsând nebăgate în seamă florile din curtea mea.

Dumnezeu ne-a dat o viață, pe care o putem trăi frumos. Timpul este un dar și orice moment care trece, nu se mai poate întoarce. E bine să ne facem planuri de viitor, dar în planurile de viitor intră în primul rând prezentul. Fiecare zi este la timpul prezent! Azi se numește prezent!

Sfatul meu, pentru mine, în primul rând, este ca voi să vă bucurați de ceea ce Domnul v-a dăruit, să nu lăsați viața să vi se scurgă printre degete, urmărind un viitor și netrăind prezentul.

Bucură-te, sora mea, când plouă și tu privești picăturile fine de apă cum se preling pe geam! În acele momente, nu te gândi la nimic altceva! Știi că trebuie să faci curat în cămară, știu, mi-ai spus de o săptămână! ACUM te bucuri de ploaia bună și caldă! Ce ușor își fac drum picăturile de apă pe sticla curată! Lacrimile cerului! Ce blândă e ploaia aceasta!

Bucură-te, sora mea, când te rogi și citești în Scriptură! Stai și meditează la ce a făcut Domnul pentru tine! La ce binecuvântare ești tu! Nu te gândi că, trebuie să pui hainele la spălat, se poate și mai târziu! ACUM e timpul tău!

Bucură-te, sora mea, când te plimbi cu soțul tău sau când ieși la o cafea! Nu te mai gândi la copiii pe care nimeni nu îi îngrijește ca tine! Ai dreptate, dar acum bucură-te de soțul tău! Nu îți părăsești copiii, i-ai lăsat doar un timp scurt la prieteni.

Între timp, toate lucrurile din casă și din afara ei, vor aștepta ca tu să te bucuri de viață, de copii, de prieteni, de flori, de o baie caldă, de o limonadă sau de o carte bună! (Apropo, mi-am dus 2 cărți la mare, am citit o pagină de 7 ori și am abandonat-o...).

Dragele mele, îndemnul de a scrie acest episod al vieții mele a venit atunci când o prietenă foarte dragă mi-a spus că și ea, ca și mine altădată, trăiește în viitor, neputându-se bucura de prezent! Mă rog ca și ea să decidă o schimbare în viața ei și prezentul să fie prezent!

**Daniela Bartuș
Biserica Creștină „Noul Legământ”
Târgu Mureș**

Ziua, când Domnul m-a învățat

să „las din mână” ceea ce mi-a fost dat pentru o vreme

Cu câtă emoție și bucurie aștepti un copil, dar primul!? M-am rugat asemenea Anei și minunea s-a întâmplat! Puneam mâna pe pântecul meu unde bătea o inimioară: „Doamne, doresc ca acest copil să fie dedicat Ție și nelipsit din Templul Tău...”

Nu știam ce va fi, nu erau ecografe să ne spună genul copilului, dar rugăciunea mea era continuă, indiferent ce va fi! Și Domnul care ne surprinde, mi-a dat acest dar chiar de ziua mea de naștere! A sosit ziua nașterii. Soțul, familia și cei apropiați erau în post și rugăciune pentru mine. Din cauza unor probleme de sănătate a trebuit să se intervină prin operație cezariană, în urma căreia am făcut edem glotic!

Când m-am trezit, eram înconjurată de medici și asistente și unul a zis: „o minune a lui Dumnezeu, se trezește, se trezește!” Apoi mi-au spus: „ai o fetiță!” Am fost copleșită de bucurie și de bunătatea Lui Dumnezeu! Noi de altfel, pentru fetiță ne rugam!

La binecuvântarea Laviniei, pastorul care a vorbit și s-a rugat pentru ea nu a știut nimic din ce am vorbit eu cu Domnul pentru ea. El a citit pasajul despre Ana, proorocița, fata lui Fanuel din seminția lui Așer, care nu se îndepărta de Templu și zi și noapte slujea Lui Dumnezeu cu post și rugăciune și s-a rugat pentru ea să fie o femeie a rugăciunii, dedicată pentru El!

Când Lavinia a împlinit 18 ani, tocmai ne-a vizitat cineva de peste hotare, neștiind nimic despre noi. El i-a luat mânuțele, le-a uns cu untdelemn și s-a rugat pentru ea tot în sensul acesta! Am văzut credincioșia lui Dumnezeu și cum s-a implicat în viața ei, în cele mai mici detalii. Am văzut importanța rugăciunii în familiile noastre și cuvintele de viață ce le rostim peste copiii noștri.

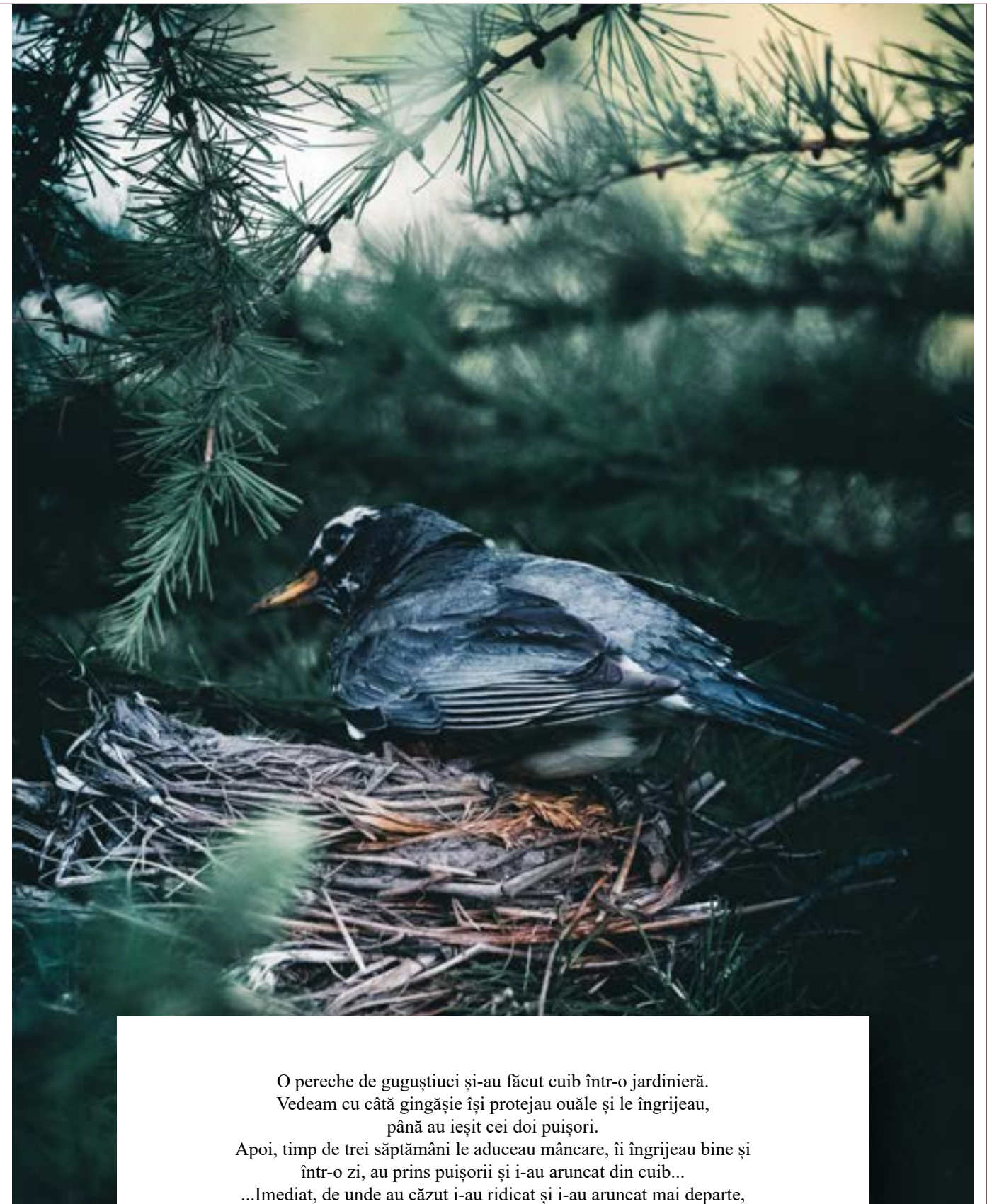
Dar a venit o zi când un prinț i-a oferit brațul, să pornească împreună pe drumul căsniciei... Ce greu a fost să o las să plece... Așa de repede a zburat timpul?... Se derulau în mintea mea toate amintirile cu ea, de când vorbeam cu ea în pânțele, cum am venit de la maternitate și i-am admirat mânuțele și toate mădularele, cât de perfectă era! Apoi mi-am amintit de ziua când a încheiat legământ cu Domnul și de multe altele... Acum să o las să plece!?

Din cauza unor intervenții chirurgicale la coloana vertebrală, a trebuit să stau o perioadă la pat. La dormitorul nostru aveam un balcon mic, unde puneam câteva jardiniere cu mușcate, și cum nu trebuiau udate des, locul era liniștit.

O pereche de guguștiuci și-au făcut cuib într-o jardiniere. Vedeam cu câtă gingășie își protejau ouăle și le îngrijeau, până au ieșit cei doi puișori, apoi timp de trei săptămâni le aduceau mâncare, îi îngrijeau bine și într-o zi, au prins puișorii și i-au aruncat din cuib... Am rămas înmărmurită! Apoi mirată, am urmărit tot ce se întâmpla... Imediat, de unde au căzut i-a ridicat și i-a aruncat mai departe, până când au fost în stare să zboare. În urmă, guguștiucii stăteau pe jardiniere și îi urmăreau cu privirea!

Doamne ce lecție mi-ai dat, am înțeles tâlcuirea! Dumnezeu ne-a binecuvântat cu două fete, dar la vremea hotărâtă de El, când vor trebui să plece, să își formeze propriile lor familii, să le „las din mână” și să le urmăresc doar cu rugăciuni. Și atunci voi cunoaște mai mult pe Acel ce e IEHOVA-lIRE!

**Irina Gherasim
Ocna Mureș**

O pereche de guguștiuci și-au făcut cuib într-o jardiniere.
Vedeam cu câtă gingășie își protejau ouăle și le îngrijeau,
până au ieșit cei doi puișori.
Apoi, timp de trei săptămâni le aduceau mâncare, îi îngrijeau bine și
într-o zi, au prins puișorii și i-au aruncat din cuib...
...Imediat, de unde au căzut i-au ridicat și i-au aruncat mai departe,
până când au fost în stare să zboare. În urmă, guguștiucii stăteau pe
jardiniere și îi urmăreau cu privirea!

Doamne ce lecție mi-ai dat, am înțeles tâlcuirea!

Suferință, tu, dureros de dulce...

Să-mi fie viața plină. Plină de suferință. Atât de multă încât să nu o pot duce. Să mă pierd undeva pe cale, iar apoi să mă regăsesc iar. În brațele Sale. Doar ale Sale. Să mă izbească realitatea de pământ că să-mi cunosc dependența de El. Și când simt că nu mai pot să respir, vreau iar să scriu. Când simt că nu o mai pot duce, îmi găsesc o răsuflare în eliberarea mea: să scriu. Dragul meu jurnal, mi-a fost dor de tine și de foile tale! Și mi-a fost dor să te umplu fără a dori să fac public ceva. Sufletului meu i-a lipsit intimitatea cu tine, cu mine. Astăzi vreau libertate în Cristos. Astăzi îmi doresc să trăiesc, să gândesc, să iubesc și să mă bucur. Astăzi vreau productivitate. Astăzi vreau singurătate, dar totuși comuniune. Mi-e dor de tine, Isuse! Abia aștept să mă iei la Tine și să-mi fie bine. Pe vecie. Amin.

Pe cine mai păcălesc? Nu sunt bine deloc. Cât de mult am așteptat momentul în care voi fi din nou singură în cameră! Doar eu și Domnul. Doar eu, durerea mea din inimă și câteva lacrimi.

Simt cum dealurile pustiite mă cheamă. Mă cheamă la alinare și mângâiere. La ascultare. La acea ascultare care nu e întreruptă nicicând. La acea ascultare care nu are nevoie să fie înțeleasă. Știu că foaia mă înțelege. Nu e nevoie să îmi spună asta.

Ea doar absoarbe tot ceea ce îi spun, așa încât să mă eliberez fără să mă simt stânjenită de faptul că ar putea să mă înțeleagă greșit. Iar pe lângă asta, nu-mi pune întrebări ciudate. Tot ce-am spus e perfect îndeajuns. Deși uneori e un singur cuvânt scăpat, mai multe lacrimi și un înec pe alocuri.

Simt cum dealurile pustiite mă cheamă. Aș vrea să le urc.

Să le urc și să le plâng. Să le spun de durerea mea fără cuvinte, de durerea mea în suspine, oftat și respirație înăbușită. Aș face-o. Dar cum să plec în văzul tuturor pe dealuri? Cum să ies de una singură pe poartă și toți să-mi cunoască singurătatea și durerea? Adică nimeni nu trebuie să știe că sunt tristă, că nu sunt bine și că mai toată viața mea se poate descrie printr-un singur cuvânt: suferință. Îmi doresc că ei să nu cunoască asta, dar din păcate, nu e posibil. Nu a fost posibil fiindcă adesea am fost încurajată să zâmbesc și să mă bucur iar că înainte. Asta înseamnă că ei au observat durerea mea. Și vai, atât de rău îmi pare că ei au observat. Aș fi dorit să mă considere acea fată veșnic veselă și cu dorință de glume în orice moment. Dar se pare că durerea mea vrea să le

vorbească și altora. Nu doar mie.

Și m-am mai înșelat de încă un lucru, și anume că eu nu mă pot împlini prin propriile puteri.

„Pe cine mai păcălesc? Nu sunt bine deloc.

Cât de mult am așteptat momentul în care voi fi din nou singură în cameră!

Doar eu și Domnul. Doar eu, durerea mea din inimă și câteva lacrimi.”

Totuși, dragostea lui Dumnezeu poate! El o poate face și chiar o face. Mă bucur atât de mult să cunosc iubirea Tatălui!

„De ce atât de multă suferință?”, te-ntrebi tu necunoscător. Îți spun eu. Din prea multă iubire. Din preaplinul iubirii care-ți este purtată, viața-ți este afundată de griji, de durere. Dumnezeu te dorește. Cum altfel ai cunoaște faptul că ești dependent de Dumnezeu, dacă nu prin durerea-ți care te pregătește de predare?

A fost nevoie să mă pierd pentru o vreme. Mare mi-a fost uimirea când am realizat că m-am pierdut atunci când l-am pierdut pe Isus din vedere. Dar m-am regăsit. Atunci când l-am găsit, iar, prezent în inima mea.

De ce am plecat? De ce m-am îndepărtat? Fiindcă am crezut că știu mai bine. Că mă pot descurca prin propriile-mi puteri și idei. Că viața m-a învățat destule, încât să supraviețuiesc independentă de orice învățătură a Cerului. Că inima mea mă vă călăuzi spre cele mai bune leacuri și că mă voi reîntoarce curând spre Cristos.

Da, sigur... Nu a fost așa.

Din ce în ce mai neîmplinită de dezastre din sufletul meu, mă luptam să recapăt viața. Să o prind iar, măcar de-un deget, căci vai, sufletul meu era însetat de-a binelea. Mă luptam cu tot ce eram și dobândeam sacrificii colosale doar pentru a reajunge din nou să fiu bine, să mă ridic din durerea mea.

Cu pași timizi, capul plecat și cu un foc demult stins în inimă, am plecat în căutarea Celui care avea să mă ajute. Situația mea de nerezolvat îmi fura orice speranță, dar m-am încurajat să înaintez. Nu mai aveam nimic de pierdut. Pe mine și așa mă pierdusem demult. Ce mult doream să mă regăsesc și să fiu iar întreagă. Să mă ridic la lumină! Să trăiesc iar bucuria inocentă a unei vieți primite-n dar.

Asemeni lui Iosif, tatăl Său pământesc, am plecat în căutarea Lui. Bucuria mi-a fost mare atunci când l-am regăsit. Mă aștepta. Răbdător. Iubitor. Și senin. Cantotdeauna. De parcă nu aș fi greșit niciodată. M-a copleșit iubirea Lui!

Suferința de multe ori o cauzăm singuri săvârșind un păcat, iar mai apoi trăim consecințele sale. Dar la fel, de multe ori, Dumnezeu îngăduie suferința, fără ca noi să o declanșăm în vreun fel, în scopul șlefuirii noastre, ca în final să strălucim cu adevărat. Tu în ce fel de suferință te încadrezi?

Un diamant neșlefuit nu le acordă privitorilor potențialul său maxim de frumusețe. Pe de altă parte, nici un aluat care nu e bine frământat nu conține o pâine bună. Șlefuirea, cât și frământarea dor. Dar cum ar putea ajunge altfel la un rezultat desăvârșit? Ce bine că sufăr. Altfel, nu aș fi fost motivată să îl țin pe Dumnezeu aproape. Mereu mi-a fost dulce păcatul. Crudul adevăr e că mi-a plăcut să mă joc cu Dumnezeu. Ce bine că sufăr înafara perimetrului prezenței lui Dumnezeu. Altfel nu aș fi fost motivată să îl caut, așa încât să ajung să îl iubesc cu adevărat.

„Eram în pace, dar El m-a scuturat, m-a apucat de ceafă și m-a zdrobit; m-a luat drept țință...” (Iov 16:12). „Și-a încordat arcul ca un vrăjmaș, Și-a ridicat dreapta ca un asupritor și a prăpădit tot ce era plăcut privirilor; Și-a vărsat ca un foc urgia peste cortul fiicei Sionului.” (Plângerile 2:4). Inima Tatălui a fost zdrobită. La un timp, a venit și rândul meu în a-i simți frângerea. Pe propria-mi piele.

M-am obișnuit cu suferința. Pe zi ce trece învăț tot mai mult să o îmbrățișez și să accept că, în unele momente, ea se lipește atât de tare de mine încât suntem una și aceeași. Aș putea afirma faptul că suntem prietene bune, deși n-am dorit asta niciodată. Dar e necesară. E un rău necesar. Și, draga mea, îți mulțumesc că faci parte din viața mea! Nu aș fi crezut c-o voi zice vreodată, dar te iubesc. Te iubesc fiindcă mă înveți ce nicio altă experiență nu mă învață. Suferința mă îndeamnă, mă împinge de la spate la dependență de Tatăl.

Am învățat să nu mai ridic adesea revolte împotriva Cerului întrebând: „de ce?”, fiindcă faptul acesta frânge inima Tatălui. Ci mai degrabă să rabd. Să aștept. Și să cred. Să cred în El. Planurile Lui întotdeauna au fost și vor fi pe deplin perfecte. Deși perfecțiunea arată diferit prin ochii mei. Dar El știe mai bine. Merită să mă încred în El. În final, fericirea vă fi simțită în adevăratul ei sens.

Tati, e uimitor că în ultimul timp nu mai trăiesc așa de mult în independență. M-ai învățat prin suferință să Te caut dimineața în meditația Cuvântului Tău așa cum caut ceva de mâncat în momente de flămânzire, m-ai învățat să fiu dependentă de Tine, m-ai învățat să te caut chiar și în timpul zilei refugiindu-mă în pustiu. Uau, ce Dumnezeu fain ești! Ce mult te iubește inima mea! Pe zi ce trece tot mai mult, mai profund, mai autentic. Te iubesc, Prinț Ceres! Vrednic de toată lauda și iubirea mea!

Paula Cucelar

Bătălia de la nivelul gândurilor

Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile tale îmi înviorează sufletul. (Psalmul 94:19)

Cum pot câștiga bătălia de la nivelul gândurilor?

Una dintre cele mai mari bătălii este cea de la nivelul gândurilor. Prima femeie de pe pământ, Eva, a fost abordată de Diavol tot la nivelul gândurilor. Iar pentru femei, în mod special, aceasta este o zonă foarte vulnerabilă. De la nivelul gândurilor pornește puterea de a face față provocărilor unei noi zile. Tot de la nivelul gândurilor pornește dorința de a răbda și de a mai face un pas înainte. Iar pentru a avea biruință în bătălia de la nivelul gândurilor, e nevoie de o „inimă tare” căreia Dumnezeu Însuși îi promite următorul lucru: „Celui cu inimă tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea căci se încrede în Tine.” (Isaia 26:3).

Inima tare este asociată cu puterea, cu tăria de a rămâne neclintit indiferent de circumstanțe: „Ne-vastă-sa i-a zis: tu rămâi neclintit în neprihănirea ta [...]” (Iov 2:9); „Și pe voi, care odinioară erați străini și

vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o [...]” (Coloseni 1: 21-23). Așadar, Dumnezeu ne va face să ne înfățișăm înaintea Lui sfinți și fără prihană doar dacă rămânem neclintiți în credință.

Cum pot să rămân neclintit în credință, pentru a câștiga bătălia...?

Întrebarea aceasta este legitimă: Cum pot face ca gândurile mele să rămână neclintite pe ceea ce mi-a promis Domnul, chiar dacă, aparent, realitatea cu care mă confrunt îmi dovedește contrariul?

Pavel, în 2 Corinteni 1:8-9, le relatează celor din Corint necazul prin care a trecut: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim

[...]”. Chiar și Apostolul Pavel a trebuit să se lupte cu propriile gânduri și din astfel de bătălii de la nivelul gândurilor a învățat „să ne punem încrederea nu în noi înșine ci în Dumnezeu care înviază morții.” (2 Corinteni 1:9).

Și dacă voi face astfel, Dumnezeu îmi oferă următoarea soluție ca să nu accept un gând pe care mi le-ar putea aduce Diavolul: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Există vreo strategie în această bătălie?

Totul pornește de la primul gând. Dacă accept primul gând al Diavolului, după el va urma un altul și apoi altul până când „gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu” (Psalmul 94:19). Atunci va trebui să-mi spun: „Stop! Nu accepta așa ceva! Este planul Diavolului!” Așa că îmi voi baricada mintea cu „gândul acesta care era și în Hristos Isus”. Ce gând? Mai concret, gândul ascultării: „s-a făcut ascultător” (Filipeni 2:8).

Așa că de acum înainte orice gând care îmi va bate pentru prima dată la poarta minții mele „îl voi face rob as-

cultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5). Asta înseamnă că voi accepta doar lucrurile care sunt în conformitate cu voia Domnului. Bătălia se câștigă la poarta minții atunci când accept sau refuz anumite gânduri. La nivelul gândurilor s-a purtat bătălia din Eden și aici a pierdut prima femeie, Eva.

De la nivelul gândurilor se poate pierde pacea inimii, o relație, legătura cu Hristos, veșnicia...

Domnul Isus a putut afirma clar: „stăpânitorul lumii acesteia [...] n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Deci nici măcar un gând!...

Da, bariera de la nivelul minții mele trebuie să fie foarte fermă, ca să nu cedez în fața gândurilor insistente ale celui rău și în același timp să am un filtru foarte fin care să nu permită să se strecoare „impurități” printre gânduri.

Cum pot să dobândesc un filtru bun la nivelul gândurilor?

Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne transformăm la nivel de gând, prin „înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi [discerne, filtra] bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 2:12).

Când și cum pot obține înnoirea minții?

Momentul părtășiei cu Dumnezeu, clipele de rugăciune din odăiță sunt chei optime pentru așa ceva. Dumnezeu vorbea despre acest aspect prin Ieremia astfel: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit și îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.” (Plângeri 3: 22-23).

Prin părtășia cu Domnul mintea mea se va înnoi (bineînțeles că prin părtășie regulată, consecventă) și astfel voi putea obține un filtru bun al gândurilor și putere să mă opun celor care sunt de la cel rău. Așadar, draga mea, „păzește-te dar mâine dimineață, stai într-un loc tănuit și ascunde-te.” (1 Samuel 19:2).

Unde să mă ascund?

Să mă ascund în fiecare zi „cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Făcând așa, relația mea cu Dumnezeu se va consolida, va deveni tot mai puternică, voi deosebi tot mai bine gândurile Domnului de gândurile mele sau de ale Diavolului, voi deveni mai puternică și voi dobândi o inimă tare. Iar pro-

miunea pentru cei care au o inimă tare, neclintită și care nu cedează în bătălia de la nivelul gândurilor este aceasta: „Celui cu inimă tare, Tu-i cheazășuiești pacea, da, pacea căci se încrede în Tine.” (Isaia 26:3).

Și ce efect are asupra mea pacea pe care o dă Dumnezeu?

Efectul este benefic pe termen lung, iar la final voi primi veșnicia: „Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:7).

Rugăciune:
Ajută-mă, Doamne, să câștig astăzi și acum, bătălia la nivelul minții. Știu că dacă îmi voi controla vorbele, pot să-mi controlez întreaga ființă. Și știu că orice cuvânt pornește de la un gând. Ajută-mă să-mi controlez gândurile, vorbele și pe mine însumi, prin supunerea totală a voinței mele voii Tale! Amin.

Kristine Morgenstern

Estera

s-a născut, dar s-a născut pentru veșnicie...

Cu câteva zile înainte de Crăciun, am fost binecuvântați cu o mare bucurie. Am aflat că sunt însărcinată. Am păstrat vestea până în ajunul Crăciunului. Am vrut să fie o surpriză pentru fetița și soțul meu. A fost o mare bucurie pentru familia noastră. După sărbători am mers la primul control. Ecografia și toate analizele arătau că bebelușul este bine. La 20 de săptămâni eram programată pentru morfologia de trimestrul 2.

Cu câteva zile înainte de Paște, a fost Săptămâna Mare a pătimirii noastre. Atunci, la acel control, ni s-a dat cea mai cumplită veste. Doctorul ne-a zis că este fetiță, dar că organele ei nu se dezvoltă cum trebuie. A zis că nu are șanse de supraviețuire la naștere și că ar fi bine să luăm în calcul și opțiunea de întrerupere de sarcină. Am plecat din cabinetul medicului cu inima sfâșiată de durere. Simțeam că se prăbușește cerul peste mine, că mi se înmoaie picioarele, nu mai aveam putere să ajung la poarta spitalului unde mă aștepta soțul meu, nu mă puteam opri din plâns, i-am spus despre fetița noastră că nu este bine. În drum spre casă am hotărât să îl sunăm pe pastor și pe soția dânsului pentru a ne ruga și a lua decizia corectă.

A doua zi eram așteptată la spital pentru a lua o decizie urgentă. Nu m-am dus în acea zi la spital. Am rămas acasă. Am intrat în camera mea și m-am rugat și am plâns înaintea Domnului cum nu am mai făcut-o vreodată, gândurile mă chinuiau, dar când mă rugam, Dumnezeu mă înconjura cu pacea Sa. În inima mea știam că nu pot să fac așa ceva și am zis: „prin câte am trecut, Dumnezeu nu mi-a luat viața. Cel care a dat viața are drept să o și ia”.

Între timp, țineam legătură prin mesaje cu rezidenta, care îmi spunea că domnul doctor mă aștepta la cabinet să vorbească cu mine și să îmi explice mai bine rezultatele de la morfologie. În dimineața următoare m-am dus la cabinet unde domnul doctor mă aștepta.

Mi-a explicat așa în mare și mi-a pus o rețetă în mână. Trebuia să cumpăr acele medicamente.

În naivitatea mea, credeam că tratamentul poate ajuta bebelușul; dar când l-am întrebat, medicul mi-a zis că medicamentele sunt pentru a opri sarcina din evoluție.

A fost un șoc pentru mine, pentru că fetiței nu i-au dat nici măcar o șansă, ci pur și simplu au condamnat-o la moarte. Inima mea de mamă era sfâșiată... Cu câtă ușurință decide un medic viața unui copil chiar dacă are o săptămână, o lună...! În perioada aceea inima ei era primul organ care se dezvoltă! Ce era de făcut? Singura mângâiere și alinare o aveam când stăteam de vorbă cu Tatăl meu ceresc... Am zis atunci Domnului: „chiar dacă îmi este atât de greu, aleg să rămân lângă Tine, să cred în Tine, să fac voia Ta...”

Fetița noastră cea mare, Natalia, era tare bucuroasă că o să aibă o surioară, vorbea mereu cu ea, chiar într-o zi a venit la mine și mi-a zis: „mami îi putem pune numele Estera”. În altă zi mi-a spus: „știi mami, dacă Dumnezeu a făcut atâtea minuni, nu crezi că mai poate face încă o minune și cu Esterica noastră?”

La următorul control, profesorul ne-a dus într-un salon pe mine și pe soțul meu. Aici avea să se decidă soarta Esterei. Ne-a mai explicat încă o dată situația. Ne-a spus să luăm o decizie cât mai curând. Aveam deja peste 20 de săptămâni și nu mai puteam întrerupe sarcina.

Cu o seară înainte m-am rugat Domnului să îmi dea biruința și să ne călăuzească să știm ce trebuie să facem. În timpul rugăciunii, ca și cum cineva mi-ar fi pus gândul acela în minte, răsună în capul meu întruna: SĂ NU TE ATINGI DE ACEST COPIL.

Așa cum spuneam, era așa o mare presiune asupra noastră să luăm o hotărâre! Se uitau la noi de parcă eram inconștienți. Adrian s-a uitat la mine și cu ochii în lacrimi mi-a șoptit: „dacă tu crezi... și dacă ai putere să mergi până la capăt, nu renunțăm!”

Profesorul a părăsit de vreo trei ori încăperea, iar noi plângeam și în acele momente m-am rugat Domnului și l-am zis: „Tu ești Cel care dai viața, Tu ai dreptul să o iei și știi că ce ai început Tu vei duce la bun sfârșit! Cum să fac eu lucrul acesta?”

După astfel de momente, doctorul a mai venit cu încă două doctorițe și ne-a întrebat: „decizia voastră finală care este?” „Păstrăm bebelușul!”, i-am răspuns eu. M-a fixat cu ochii și m-a provocat: „declari că ai luat la cunoștință și semnezi pentru asta?” Răspunsul meu a fost: „da”. Am declarat, am semnat și am plecat acasă. În drum spre casă am simțit așa mare eliberare! Era să facem un păcat! Domnul ne-a dat putere și am scăpat! Aleluia! Știam că nu va fi ușor, dar așa mă agățam de cuvântul lui Dumnezeu care îmi dădea speranță, putere, tărie! Chiar găsisem versetul din Zaharia 4 cu 6, prin care am înțeles că toate aceste lucruri nu se vor face „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, așa ne spunea Domnul.

În acest timp ne-au fost alături pastorul Jurjen Nagel și soția sa Loredana, Merieke și Jeroen, dar și Liz, sora Georgeta și biserica. Ei ne-au fost alături și s-au rugat pentru noi. Astfel am fost înconjurată cu oameni ai credinței. Și de atunci, Esterica mea era centrul atenției. Era iubită de toți, chiar dacă nu era fizic lângă noi și era un bebeluș în burtică. Pe zi ce trecea iubirea mea pentru ea creștea tot mai mult, simțeam că niciodată nu aș putea fi separată de ea. Îl rugam pe Dumnezeu să facă o minune! Am citit în Isaia 45 cu 2 și 3 astfel: „Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier”.

Mă înconjura cu versete care îmi dădeau putere și tărie. Citeam în Isaia 41, la versetul 10: „nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” Știam că Dumnezeu este în control.

Pe data de 8 iulie la 5 dimineața s-au rupt membranele și am plecat spre spital. Eram speriați. Era prea devreme. Au încercat să o salveze, mi-au făcut cezariană, dar simțeam că ceva nu este în regulă. Am întrebat ce se întâmplă, au zis că fetița este foarte mică și că neonatologul are grijă de ea... Nu am auzit nici un plâns, nimic, nimic...

După câteva ore de la operație a venit medicul la mine. Era trist. A încercat să îmi explice lucrurile... Atunci, ca și cum s-ar fi rupt ceva în mine, am simțit un gol și o durere...! În acele momente cuvintele nu își mai aveau rostul. Esterica mea nu mai era. De fapt, nu mai era VIE. Oh, cine poate înțelege adâncimile, imensitățile durerii din inima unei mame? Dar și atunci am simțit că harul Lui era îndeajuns pentru a calma oceanul durerilor din inima mea. Atât de mult m-a întărit Dumnezeu, chiar dacă eram deja în Valea Umbrei Morții, în Valea Plângerii! Da, El a fost cu mine.

Ne-au dat trupul Esterei acasă și în ziua înmormântării a fost prima dată când am văzut-o. „Doamne, îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să o văd!” w M-am simțit binecuvântată, am rămas în minte cu zâmbetul ei. De câte ori vorbesc despre Esterica mea, am așa o pace și toate cuvintele despre ea sunt iubire pură și sinceră. Cele 7 luni cât a fost cu noi au fost o mare binecuvântare. Așa cum Estera a fost aleasă ca împărăteasă să îi salveze pe iudei din mâinile lui Haman, așa a fost Estera trimisă de Dumnezeu în viețile noastre, chiar și pentru puținul timp alături de noi. Ca să ne salveze din ghearele necredinței.

De fapt, după a treia lună de sarcină a început pregătirea noastră. Poate alții numesc așa ceva calvar, dar pentru mine așa a fost rânduit. Trebuia ca eu să învăț, să mă smeresc, să tac, să accept voia Lui, să aștept în tăcere, chiar dacă nu am putut vedea dorința mea împlinită.

Și știu ceva: ți se pare uneori că Dumnezeu nu te mai aude, nu îți mai răspunde... Atunci am învățat ceea

”Era atât de frumoasă, parcă era un copil care dormea și avea un zâmbet pe față, iar toți care au văzut-o au fost uimiți!”

ce trebuie să facă oricine trece prin încercări: să fac din El Adăpostul meu, Sprijinul meu, Turnul meu de scăpare.

Îmi era frică să simt acea durere și mă țineam tare să nu sufăr, și oricine mă întreba cum sunt, îi răspundeam: „sunt bine!” Dar la un moment dat am cedat și am zis: „Doamne, nu mai pot!” Mă așteptam ca durerea să mă învăluie, să îmi sfâșie sufletul, dar în schimb am fost învăluită cu o pace care m-a cuprins.

Era atât de dulce acea pace și acea liniște, că nu îmi găsesc cuvintele să o pot exprima. Nu am fost supărată, nu

l-am întrebat pe Domnul de ce a luat-o pe Esterica. În Cuvântul Său scrie că El face toate lucrurile desăvârșite. Nu mai știam nici cum să mă rog, parcă rugăciunile îmi erau seci, dar într-una din zile am început să îi mulțumesc Domnului pentru Esterica mea, pentru timpul pe care l-am petrecut cu ea, pentru că a fost trimisă în viața mea... Atunci mi s-a revelat în minte versetul din Zaharia 4 cu 6, pe care eu l-am înțeles înainte altfel.

Când l-am citit prima dată credeam că Dumnezeu o va vindeca pe Estera și va fi o mare minune și mărturie.

„Tată Sfânt în numele lui Isus te rog să binecuvântezi fiecare mămică care trece printr-o asemenea situație! Te rog pentru toate surorile mele de suferință, să le întărești, să le dai pacea ta cea sfântă și să le ajuți să ia decizii corecte. Amin!”

Dar de fapt prin acel verset Dumnezeu vedea întărirea mea prin Duhul lui Dumnezeu.

Nu regret nici o clipă tot ceea ce s-a întâmplat. Din contră, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Esterica mea. A fost o mare luptă, am simțit o mare presiune. M-am luptat și am rezistat eroic împotriva tuturor celor care îmi ziceau să renunț la ea. Nu eu, Dumnezeu a biruit și în această situație.

Dragele mele, iubitele mele surori care vă confrunțați și treceți printr-o asemenea situație ca și a mea. Poate că aveți copii născuți de ani, de zeci de ani, dar care încă sunt... născuți morți. Da. Morți spiritual. Vin și pleacă, dar nu au viață. Vă îndemn și vă rog în numele lui Isus, nu renunțați la copiii voștri la binecuvântările voastre! Știu că vă este greu, dar nu suntem singure. Avem o nădejde, un ajutor! În Cuvântul Său ne spune chiar El: „Cheamă-Mă în ziua necazului” (Psalmul 50:15). Și apoi cum strălucește de tare mărgăritarul promisiunilor Sale din Evrei 13 cu 5: „Nicidecum n-am să te las cu nici un chip nu te voi părăsi!” Chiar dacă vreodată cad, în numele lui Isus mă ridic și alt verset minunat îmi spune așa: „pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Când urlă diavolul, când simți că nu mai rezști, nu te izola, nu te lăsa pradă depresiei!

Chiar dacă te simți în pustiu, părăsită, dezamăgită, lipsită de speranță, alege să Îl crezi pe Dumnezeu (Psalmul 32), nu asculta șoapta vrăjmașului care îți aduce în minte tot felul de lucruri acuzatoare. Dumnezeu va schimba acest rău în bine. El are un plan măreț cu viața ta, cu cei dragi ai tăi. Nu descuraja! Poate că îți este teamă că nu vei reuși să treci peste durere, încercare, depresie. Dar atunci când te gândești așa, întreabă-te: „pe ce ne bazăm noi? Pe circumstanțe sau pe promisiunile lui Dumnezeu?” Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la El fără rod, chiar dacă rodul este unul cu nume. Rodul meu, care s-a întors la El avea numele cu „E”. Chiar dacă îmi doream ca Esterica mea să fie binecuvântată și totodată să rămână o mărturie în mijlocul bisericii, ea este cu adevărat o mărturie pentru cei care mă cunosc și pentru voi care citiți. Cât de mult a lucrat Dumnezeu în viața mea prin acest copil!

Dragi mămici, nu renunțați doar pentru că medicul vă spune că are o malformație, sau pentru că unii „medici” pe care nimeni nu i-a pus să facă asta, îți șoptesc despre „malformațiile” lor spirituale. Fiți tari, luptați pentru binecuvântările voastre! Iar voi, cele care v-ați pierdut pruncii, nu descurajați, mie mi-a vindecat Domnul inima prin lucrarea cu copiii, văzându-le iubirea cu care mă înconjoară, simțind îmbrățișările lor.

Astăzi cerul este mai bogat. Esterica mea este acolo. Estera s-a născut, dar s-a născut pentru veșnicie! Estera înseamnă „stea”. Ea este una din stelele lui Dumnezeu. Și asta mă motivează mai mult, să mă lupt să o revăd.

Tată Sfânt în numele lui Isus te rog să binecuvântezi fiecare mămică care trece printr-o asemenea situație! Te rog pentru toate surorile mele de suferință, să le întărești, să le dai pacea ta cea sfântă și să le ajuți să ia decizii corecte. Amin!

Alina Novac

„Femei, mame, soții, bunici.

...

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinte și fără prihană înaintea Lui...”

Cine suntem?

lubitoare de frumos, atente la armonie.
Mâini care îmbrățișează oameni, lucruri, momente, sentimente.
Flori udate sau uscate, uneori uitate, alteori ofilite, rareori neîmplinite.

Un mănunchi înmiresmat care umple viața cu zâmbete discrete, priviri blânde, șoapte insistente. Când mă regăsesc clișeic în acest sezon care sărbătorește profitabil femeia, mă gândesc să trec dincolo de marketing și consumerism ca să pricep autentic cine suntem noi. Real suntem create printr-o alipire. A unei coaste, a unei singurătăți care a dorit o prezentă aparte, a unei înțelepciuni dincolo de mințile limitate.

Simbolic alcătuim viața, am fost îmbogățite de Dumnezeu cu un dar al vieții. Iar unele dintre noi am primit har bogat și nemeritat de a naște viață. Strigate mereu pe nume, chemate în nopți târzii, dorite a fi mângâiere, înțelegere, glăsuri limpezi, iar alteori slujitoare neînțelese, oboșite și strivite de multe poveri.

Cine suntem?

Suntem ceva mai mult decât o alipire?

Prin ochiul omului de rând ne putem privi adesea ca printr-o oglindă deformată. Însă prin ochii Creatorului putem să vedem adevărul. Dorința, neștiința, minciuna pentru un moment a câștigat mintea noastră, înșelându-ne amarnic că vom fi ca El.

Am păstrat cu noi acest blestem până astăzi, luptându-ne cu firea care zace în cel rău. Însă pentru noi a răsărit o lumină.

Printr-o fecioară, s-a zdrobit capul minciunii, și a venit viața. Viața care ne-a răscumpărat, viața care a făcut din noi, femeile, ființe noi, alese, eliberate, mântuite.

Femei cu o nouă identitate, iubite, potrivite. „El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4:19) „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinte și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiate prin Isus Hristos, după buna placere a Voii Sale.”

Pentru noi, femeile, nu există un compliment mai mare, decât a ne vedea exact așa cum suntem prin Ochii Celui care ne-a creat, ne-a ales și ne-a iubit până la capăt.

Vă doresc o primăvară în care să nașteți viață, să fiți pline de viață și să iubiți pe Cel care v-a dat viața.

Bella Știr,
Bistrița

Sezoanele necelebrate ale vieții

Nu știu cum sunteți voi, dar tind să cred că toată lumea duce o luptă cu deciziile care trebuie luate pentru propriile vieți, decizii care direct sau indirect pot influența și viața celor din jurul nostru. Deși suntem conștiente că nu avem controlul și nici nu îl vom putea avea în totalitate, totuși ne luptăm, și făcând asta credem că poate o să avem controlul asupra vieții noastre în totalitate. Tindem să luăm toate lucrurile în mână noastră, dar acestea nu au fost create să poarte această greutate. Unele dintre noi se luptă cu trăirea în trecut, altele cum să trăiască momentul și eu personal m-am luptat mulți ani cu trăirea în viitor, nu știu dacă are legătură cu vârsta, dar multa vreme am trăit gândindu-mă la următorul pas, să merg la școală, să termin liceul, să termin facultatea, să mă căsătoresc, să mă angajez, să fac misiune, să merg și acolo și dincolo, și lista poate continua.

Pe tot parcursul zilei mintea mea era plină de vise pentru viitor și pentru câțiva ani acestea păreau inofensive pentru că îmi doream lucruri simple și normale, îmi doream să fac voia Lui, și uitându-mă prin ochii lumii e înțelept să îți faci un plan de viață. Dar când acestea nu se întâmplau în timpul dorit de mine, aceste dorințe îmi furau bucuria și îmi era imposibil să fiu mulțumitoare pentru ceea ce aveam deja.

Fiecare zi era plictisitoare și fără sens în comparație cu ceea ce eu îmi imaginam. Nu aș fi putut să văd și să culeg bogăția din sezonul cel mai nedorit și necelebrat din viața mea, dacă nu învățam să mă bucur și să fiu mulțumitoare de fiecare zi fără să o mai compar cu viitorul. Și ca să îmi pot da seama și să pot schimba atitudinea și inima mea, a fost nevoie să rămân în unul din cele mai provocatoare sezoane ale vieții, probabil ca pentru fiecare dintre noi aceste sezoane, care atunci când trecem prin ele sunt ca un deșert, sunt diferite, al meu a avut legătură cu așteptarea a ceva ce eu credeam că trebuie să se întâmple, cu pierderea tatălui meu și cu înțelegerea faptului că timpul meu nu e și timpul lui Dumnezeu, și ce bine ne face Dumnezeu când ne lasă în câte un sezon ca acesta.

Uitându-mă la viața lui Isus, realizez că a avut și el sezoane care din punctul de vedere al celorlalți nu erau de celebrat, de băgat în seama. Te provoc pentru câteva momente să te uiți în viața ta și să identifici un asemenea sezon, poate ai trecut deja, sau poate chiar acum ești acolo, gândește-te la bogățiile pe care le aduce sau deja le-a adus. Din afară nu se vede nimic, cel mai probabil cei din jurul tău văd cum te lupti, cum potențialul tău pare irosit, dar nu e despre ce se vede, despre ceilalți, este despre tine și Dumnezeu.

În deșert credința ne este pusă la încercare, rămânem noi, întrebările noastre, dorințele și voia Lui pentru viața noastră și trebuie să ne apucăm de Isus cu ambele brațe ale inimii, cu tot ce suntem și avem.

Am experimentat că în astfel de perioade Dumnezeu este gata să ne vorbească, să ne învețe și se simte mai aproape.

Aceasta dacă noi decidem să ne putem la dispoziția Lui și nu alegem să irosim perioada având o inimă împietrită. Dar Dumnezeu e bun și stă acolo lângă noi până înțelegem și învățăm, pentru că știe că acest timp nu e irosit, ci mai degrabă e absolut necesar pentru chemarea măreată pe care ne-a făcut-o. Pentru mine personal, cea mai mare diferență în viața mea a făcut-o un asemenea sezon, lucrurile neînțelese de mine, întrebările, m-au făcut să-L caut și mai mult pe Dumnezeu, m-au făcut să învăț să construiesc o relație cu El de aproape, m-au învățat că Dumnezeu e mereu acolo gata să stea de vorbă și să mă asculte. Și asta nu m-a făcut să înțeleg de ce anumite lucruri s-au întâmplat în viața mea, sau de ce nu s-au întâmplat, dar m-au învățat să mă încred în El indiferent de sezonul vieții mele, deșert sau munte. Când a vorbit El, am tăcut eu, când am vorbit eu, El m-a ascultat și pentru mine personal, a fost cea mai bună metodă să-L cunosc pe El.

La 17 ani, când am decis să-L primesc pe Isus în viața mea, am avut gândul la un verset și a rămas cu mine toată viață și încă îmi vorbește așa mult despre Dumnezeu, dar am început să trăiesc versetul doar atunci când Dumnezeu a permis acest sezon în viața mea. Versetul este din Filipeni 3 cu 10: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” Când citesc acest verset de fiecare dată am lacrimi în ochi gândindu-mă la ceea ce înseamnă acum pentru mine și sincer nu aș schimba deșertul cu nici un vârf de munte, care în imaginația mea era ceea ce mă împlinea. Ceea ce mă împlinește e doar Isus, doar în El viața are sens și orice altă cunoaștere se ofilește în comparație cu cunoașterea Lui. Ia-ți timp să stai în prezența Lui, nu te lăsa păcălit că poți să reușești mai multe dacă renunți la timpul cu Dumnezeu, celebrează ceea ce face El în viața ta în sezonul acesta, chiar dacă nu înțelegi și încrede-te că El nu irosește nici un moment din viața noastră, gândurile Lui întrec chiar și cel mai bun și perfect gând al nostru.

Dumnezeu stă lângă noi și suferă împreună cu noi, nu se bucură de neputințele noastre și e cel mai aproape de noi în momentele grele, cunoaște cele mai negre gânduri ale noastre și rămâne plin de iubire pentru noi, răbdător și credincios. Știu, pare simplu de scris / zis, e diferit când treci pe acolo, dar secretul nu stă în puterea noastră, stă în puterea Lui – stai aproape de Dumnezeu, citește Cuvântul Lui, meditează la el, plângi, varsă-ți ca apa problemele și neputințele înaintea Lui, ține post, ascultă, mergi înainte, rămâi aproape de oamenii lui Dumnezeu, fă parte dintr-o biserică sănătoasă și bucură-te de fiecare zi, nu căuta să înțelegi totul, caută-L pe El, par lucruri simple, dar au cel mai mare impact, până la urmă Isus a făcut partea cea mai grea atunci când Și-a dat viața pentru noi, ce har trăim.

În final aș vrea să scriu o experiență pe care am citit-o și care mi-a captat atenția, experiența vorbește despre ce înseamnă să trăiești în viitor și cum ne împiedică acest lucru să ne bucurăm de prezent.

Nu te da bătută și nu uita că deșertul cu Dumnezeu este incomparabil mai bogat decât orice vârf de munte fără El!

După ce mi-am terminat studiile universitare, am plecat în Asia și după ceva vreme am început să predau studenților limba engleză într-o clasă sponsorizată de biserică, într-un oraș numit Tsing Yi Island. Oamenii frumoși și cultura lor fascinantă m-au captivat imediat. De fapt, plănuiam să îmi petrec tot restul vieții mele slujind și învățând de la chinezi. În timp ce eram acolo, colegii mei m-au invitat la un «banchet», pe care l-am echivalat în mintea mea cu faptul de a mânca mult, plus cunoașterea a multor oameni și pe lângă astea și participarea la un discurs dureros de lung. Ajungând acolo, am realizat că banchetele chinezești se aseamănă mai mult cu o călătorie, decât cu o masă festivă. Experiența din seara respectivă s-a desfășurat încet, timp de câteva ore și în cele din urmă s-a transformat într-o masă cu doisprezece feluri de mâncare. Acasă, în Texas, în mod normal «primul» fel de mâncare într-un restaurant este de regulă un bol cu salsa și chipsuri. Fiind de origine hispanică, genetic poftesc la o salsa bună cu chipsuri, dar nu pentru asta merg la restaurante. Chipsurile și salsa erau de fapt doar umpluturi, ceva care să te țină ocupat până când ajunge felul principal, care încă nu era acolo (dar urma!). Iar apoi felul următor era probabil o salată, era clar că și aceasta era la fel, ceva care să arate că felul principal nu a ajuns încă (dar urma!).

Ei bine, ceva m-a surprins la acest banchet chinezesc. Fel după fel, nu am reușit să identific nimic ca fiind doar de umplutură, nimic nu s-a remarcat ca fiind «doar un aperitiv», ceva de care trebuia să treci ca să ajungi la felul principal care încă nu era pe masă (dar urma!). Fiecare fel în prezentare, în gust, în textură, purta amprenta unui maestru bucătar. wApoi mi-a trecut prin minte ceva evident: motivul pentru care nici un fel de mâncare nu era doar o umplutură, a fost pentru că, din perspectiva maestrului bucătar, nici un fel de mâncare nu era de umplutură. Pentru el, fiecare fel de mâncare era principal. Acum mărturisesc că după un timp am început să fiu distrasă și am început să mă gândesc la felurile trecute, pe care le-am tratat ca fiind doar de umplutură.

Ca de exemplu la supa de rechin – la ce mă gândeam, de ce nu am mâncat mai mult din acest fel când am avut ocazia?! Apoi mintea îmi zbura la felurile de mâncare care urmau să vină și mă îngrijoram dacă cumva puiul o sa fie în meniu. În timp ce eu mă consumam regretând, sau gândindu-mă la viitor, felul de mâncare din fața mea începea să se răcească, iar eu mă întrebam de ce nu avea un gust atât de bun pe cât ar trebui. Acea experiență mi-a venit în minte de nenumărate ori pentru că eu, și poate noi, avem tendința de a crede că „principalul” este undeva acolo și nu chiar aici, chiar acum. Principalul este în pauză, așteptând să apară doar după... ce noi ne terminam studiile, după ce ne căsătorim, după ce găsim jobul la care am visat, după ce o să avem familia noastră, după ce rezolvăm conflictul acela, după ce ne terminăm task-urile, după ce ieșim din datorii, după ce ne pensionam, după ce viața încetinește sau...

În momentele în care sunt ispitită să tratez acest cadou numit timp ca și cum ar fi o umplutură nefericită, aud o șoaptă blândă de la Dumnezeu în sufletul meu: Copilul meu, Eu sunt Dumnezeu care nu irosește timpul omului. Pentru mine, fiecare fel din viața ta este principal.

Principalul nu este în urma noastră, și nici în fața noastră. Pentru Dumnezeu nostru, acest fel – spune-i tranziție, studii universitare / master, o boală neașteptată, criză financiară, pierderea cuiva drag, sau deșert – este la fel de plin de potențial ca orice alt fel principal pe care l-ai avut sau pe care o să îl ai. Orice fel principal – și cu siguranță fiecare zi – este un dar de la Dumnezeu. (Bucură-te de el cât încă e fierbinte!).

Lasă-te în voia Lui, nu o să fie ușor, dar se merită!

Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin (Efeseni 3:20).

Fiți binecuvântate scumpe fete și femei, Dumnezeu să-Și facă desăvârșită lucrare în fiecare din noi!

Andra Dediu
(foto)

În umblarea noastră prin lumea aceasta

În umblarea noastră prin lumea aceasta, în călătoria noastră spre Canaanul ceresc, întâlnim multe probleme de tot felul, obstacole, descurajări, dezamăgiri, spini și lacrimi, vorbiri de rău, defăimări care ne pot lua bucuria, pacea, nădejdea și siguranța. Prin HARUL CE CURGE DIN GOLGOTA, suntem mântuiți, eliberați de toate aceste stări și prin credința în FIUL LUI DUMNEZEU, ajungem la biruință în final. Încredători în făgăduințele LUI și în Cuvântul Lui, care este adevăr, trecem prin toate. Și făgăduința Lui este viața veșnică!

Siguranța noastră este ancorată în Cuvântul Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în mine are viața veșnică” (Ioan 6:47). Bazați pe aceste cuvinte ale Domnului Isus, putem avea siguranța mântuirii, fiindcă El nu poate să mintă: „În nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă” (Tit1:2). Acest Har ce curge din Golgota m-a mântuit, m-a fericit și m-a umplut de bucurie și pe mine, încă din fragedă copilărie. Îmi mulțumesc Lui Dumnezeu că mi-a purtat de grijă, m-a iubit nespus de mult, m-a ajutat și m-a mângâiat în toate necazurile, ca și eu să știu să mângâi, cu aceeași mângâiere, pe toți aceia care trec prin aceleași încercări. așa lucrează dumnezeu. mare și bun este Dumnezeu nostru cu toți aceia care-L primesc ca mântuitor și Domnul lor, și păzesc poruncile Lui!

Dumnezeu, cheamă omenirea să vină la El, să primească mântuirea, prin credința în Fiul Său. Prin Legământul făcut cu El și prin pocăință, devenim fiii și fiicele Lui. O viață trăită în sfințenie și neprihănire, având un cuget curat, ne dă siguranță și biruință în toate, căci îndrăznim la El cu încredere. Prin rugăciunea făcută cu credință se ajunge la biruință, în toate luptele noastre: „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14).

Prin citirea Cuvântului sfânt – BIBLIA, care este apa ce spală sufletele noastre, iar Duhul Sfânt, primit de la Dumnezeu este puterea ce transformă viața noastră într-o viață nouă plăcută Domnului, putem spune întotdeauna și în toate necazurile Cuvântul: „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:13). Luptele sunt multe de multe ori, dar prin rugăciune primim răbdare, putere și mângâiere căci Domnul își întinde mâna Sa cu Harul Său mângâietor. Niciodată Domnul Isus nu îngăduie mai mult decât putem răbda și la finalul încercării, putem să-L lăudăm și să-L mulțumim.

„Am trecut biruitor prin încercări,/ Prin ispite și necaz mi-ai dat puteri,/ Doamne azi îți mulțumesc...” (versurile unui cântec). Stând lângă Cuvântul Sfânt, stăm lângă Domnul!

Având din belșug în noi Cuvântul, care are putere mare, poate veni orice vifor, val sau furtună în viața noastră, că noi suntem în siguranță. Slavă Domnului Isus! Trăind prin credință, ajungem la biruință!

Temelia creștinului este credința și dragostea, lucruri importante de știut, zic eu, pentru persoanele care au încheiat recent Legământul cu Domnul. Am venit în această lume ca păcătoși și o vom părăsi ca sfinți, prin chemarea prin Har a marelui Împărat: „Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu este de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9).

Cerința Domnului pentru noi ca sfinți este: umblarea într-un chip vrednic de chemarea primită. El vrea ca MIREASA SA să fie „fără pată...”: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27).

Dușmanii creștinului care călătorește spre Canaanul ceresc sunt: firea, diavolul și lumea. Mai mult ca orișicând, avem nevoie de veghere în rugăciune și Cuvânt! De asemenea, o importanță mare o are ÎNCREDEREA noastră în Domnul: „Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!” (Ieremia 17:7). Ne putem bucura încă de aici de pe pământ de viața veșnică, să fim plini de bucuria mântuirii și de siguranța că într-o zi vom fi cu Domnul Isus în cer. Tot ceea ce vrea El este să-L iubim pe El mai mult ca orice cu toată puterea noastră, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, păzind poruncile Lui în vederea împlinirii lor: „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 15:17). Ascultând de Domnul și de Cuvântul Lui în supunere, vom aduce multă roadă și vom fi o binecuvântare pentru cei din jur și Domnul se va bucura de noi.

Siguranța noastră se mai bazează și pe Cuvintele Domnului Isus, care spun că nimeni nu ne va smulge din mâna Sa: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28). Dumnezeu este credincios și își ține Legământul făcut cu noi, căci este veșnic. Ce ne-ar putea despărți de Dumnezeu este inima noastră: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Numai veghind și trăind lângă Domnul, trăim în siguranță.

Îmi mulțumesc Lui Dumnezeu pentru ajutorul primit în așezarea câtorva gânduri de mângâiere și zidire pentru femeile care trec prin necazuri, suferințe și care au pornit recent pe calea mântuirii. Dumnezeu să binecuvânteze fiecare persoană care citește acest articol cu viața veșnică și cu siguranța mântuirii!

**Victoria Natea
Biserica “Bethel”, Târgu
Mureș**

Bunătatea Lui

Alergând încoace și încolo și încercând să le facem pe toate, viața parcă ajunge să se concentreze de multe ori în jurul activităților.

Îmi place activitatea și îmi place să simt că îmi trăiesc viața cu folos. Însă în tot acest tumult al vieții, este atât de ușor să ajungem să trăim doar în și pentru lumea aceasta. Uităm atât de des că ceea ce se întâmplă aici e atât de trecător și atât de scurt, iar abia după ce închidem ochii trupești pentru ultima dată, începe de fapt adevărata viață. Iar modul în care trăim pe pământul acesta va determina modul în care ne vom petrece veșnicia.

După ce m-am întors la Dumnezeu din perioada mai rebelă a adolescenței mele, am conștientizat că tot ceea ce am este de la Domnul. Dacă pot să fac ceva cu folos, este pentru că Domnul îmi dă acest har. Iar darurile pe care mi le-a dat, reflectă bunătatea Lui revărsată din plin peste mine, un suflet care nu merita decât moartea și pedeapsa. Și aceste daruri sunt acolo ca să reflecte și mai departe bunătatea incomensurabilă a Dumnezeului nostru și să contureze în mine tot mai mult frumusețea caracterului Său desăvârșit.

Raportată la o astfel de perspectivă, o viață plină de activități dedicate Domnului pare o reacție naturală. Și într-un fel, este. Însă linia care separă zona sigură de cea de pericol este fină, iar cel rău profita atât de mult de acest aspect! E atât de ușor să pierdem din vedere ținta, și în acest fel să ajungem doar să practicăm activități din obișnuință, ajungem să pierdem valori care poate ne caracterizau odată, și ajungem să ne închinăm activității, în locul Celui care ar trebui să fie de fapt în centrul ei. Ajungem să alergăm după binecuvântări, în loc să căutăm părtășia cu Cel care este sursa binecuvântării și încercăm să ne umplem inima iubind lucruri care nu ne vor putea împlini vreodată.

Iar în felul acesta ajungem să căutăm și să ne găsim identitatea în activitățile noastre, uitând că identitatea noastră este, sau ar trebui să fie în Cristos. Indiferent dacă avem sau nu activități și poziții de cinstire în lumea aceasta.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33). Ce frumos e acest verset și cât de adevărat este! De multe ori îmi răsună în minte în perioadele în care tind să mă las cuprinsă de acest val de activități și tind să pierd din vedere scopul. Am auzit cândva într-o predică o idee care a rămas în mintea mea și care mi-a conturat mai clar ideea, clișeică aproape, pe care o tot repetam noi, credincioșii, că Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc în viața noastră. Apoi vine familia, jobul și așa mai departe. Însă mai mult decât atât, Dumnezeu trebuie să fie în centrul tuturor domeniilor vieții noastre; în familie, la locul de muncă, în relații, în activități, în toate.

Un alt verset care răsună în mintea mea este din Psalmul 127, versetul 2:

„Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu ca să mâncați o pâine câștigată cu durere, căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn.”

Și așa este. Nu înseamnă că nu muncim. Noi ne facem partea, având inima setată asupra scopului corect: glorificarea lui Dumnezeu. Și câtă pace aduce acest lucru; să știm că dacă noi ne facem partea fiind concentrați în mod prioritar pe a-L glorifica pe Domnul în toate, El se va îngriji de viața noastră, de reușita activităților noastre, de relațiile noastre.

Iar atunci când tot ceea ce facem îl are în centru pe Dumnezeu și toate domeniile vieții noastre vor fi filtrate prin voia Lui, viața noastră va fi într-adevăr trăită cu folos. Iar activitățile noastre nu vor fi doar o alergare în vânt, lipsită de sens și împlinire, ci vor fi o jertfă de bun miros închinată Domnului, căruia îi datorăm totul. Și o facem cu bucuria omului conștient de salvarea pe care a primit-o și de harul atât de mare care i-a fost arătat!

Sarah Handaric

o întoarcere la *Eleganță*

O dinioară, tinerele fete treceau prin ani întregi de instruire, învățând cum să se îmbrace, cum să poarte o conversație, cum să mănânce, cum să fie adevărate ladies în societate.

Delicatețea și bunul gust se modelau încă din copilărie, iar bunele maniere se împleteau cu o miriadă de circumstanțe și situații. Contrastul zilelor noastre oferă în schimb un peisaj descurajant în care domină vulgaritatea, senzualitatea și rebeliunea. Oricine poate fi orice dorește și totul se reduce la relativ și subiectivitate. Când feminitatea nu este cultivată, rafinată, când nu mai trece prin șlefuire pentru a scoate la iveală diamantul amprentei divine, se zugrăvesc peisaje triste ale unei societăți superficiale.

Cu toate că trăim vremuri diferite, din ce în ce mai dificile din punct de vedere moral, eleganța rămâne atractivă și dezirabilă, dincolo de timp. Dacă ne-am lăsa pradă tentației de a o eticheta drept un corset, ca o mască pentru eul "real", nu am face decât să negăm însăși misiunea ei.

Eleganța este arta care ne mobilizează sinele îndreptat spre servirea sa înspre o versiune mai nobilă, mai demnă și mai frumoasă a ființelor noastre. Este un tărâm vast care merită pe deplin explorat și din care, noi, femeile și fetele creștine să ne însușim nestructuratele unei vieți trăite altfel. Este un mod de viață prin care arătăm o fărâma din noblețea Cerului.

Nu încapă îndoială că și o persoană fără naștere din nou poate afișa eleganță și moralitate în purtate și ținută. Însă pentru mine, eleganța reprezintă o alegere care se potrivește ca o mânășă fiicelor lui Dumnezeu. Nu este un statut obținut prin bani, haine de lux, case somptuoase sau un arbore genealogic cu sânge albastru. Noi, prin credința în Domnul Isus, am fost răscumpărate cu un sânge ce întrece orice regalitate pământească. Am căpătat o spiță aleasă, împărătească (1 Petru 2:9). Dacă prințesele din casele pământești învață din pruncie cum să se ridice la nivelul statutului lor, printr-o purtare demnă și maiestuoasă, oare nu cu atât mai mult se cuvine ca noi, fiicele

Împăratului, să Îl reprezentăm pe El și Casa noastră veșnică prin cea mai fină și mai nobilă viețuire posibilă?

Draga mea cititoare, eleganța nu se primește nici la naștere, nici nu se moștenește, ci se învață. De ce să fim eleganți? Din punctul meu de vedere, este o cale strâmtă pe care foarte puține o aleg azi.

Este o cale de a ieși din zona mediocrității și o oportunitate de a îmbrățișa excelența pe care Dumnezeu o așteaptă de la copiii Săi. Eleganța nu este un accesoriu pentru ocazii speciale, ci este un stil de viață. Ea pornește din interior (gânduri, valori, priorități) și se reflectă în manifestările noastre exterioare (atitudini, comportament, ținută, limbaj etc.)

Sfânta Scriptură este plină de îndemnuri pentru fiecare domeniu al vieții noastre, pentru o conduită unică ce îl caracterizează pe creștin, iar eleganța vine ca un retuș, ca o îmbogățire a felului în care trăim zi de zi.

De unde să începem? În primul rând, eleganța pornește din inimă și minte, din omul lăuntric. Când acestea sunt cultivate în învățăturile Bibliei, roadele vor decurge natural. La ce folos i-ar fi unei femei să fie în pas cu moda sau să trăiască în cel mai fin lux dacă nu are respect pentru cei din jur sau împrăstie venin, invidie, amărăciune? Eleganța nu constă în a avea hainele cele mai bune, ci înainte de toate, în a avea o inimă nobilă, regenerată de harul lui Dumnezeu. Investește în cultivarea unui duh blând și liniștit. Fă ceea ce ai dori să ți se facă!

În al doilea rând, explorează Codul bunelor maniere. Trăim într-o lume diversă și suntem supuse multor contexte și circumstanțe, iar învățarea etichetei și a manierelor ne vor aduce cinste la momentul potrivit. Fiecare om vrea să fie tratat cu respect și să se bucure de interacțiuni civilizate. Eleganța se reflectă de la gesturi mărunte precum "mulțumesc" și "te rog" până la cele mai mărunte detalii de etichetă. O lady modernă investește timp, atenție, dedicare învățării manierelor pentru că îi vor aduce cinste, iar bunul simț nu se va demoda niciodată. În al treilea rând, găsește un model, o femeie pe care o cataloghezi fără ezitare drept elegantă. Privește-o, identifică ce o face deosebită, dar nu pentru a o imita. O lady nu este o copie a unei alte lady, dar ea se poate inspira din anumite principii, lecții, modele pentru a putea deveni o variantă a sa mai bună.

Ucenicia între femei este biblică (Tit 2:3-5).

În al patrulea rând, la fel cum ne îngrijim de suflet, de omul lăuntric, de mintea noastră, și trupul nostru trebuie să fie îngrijit corespunzător. Igiena, ținutele potrivite corpului nostru (care să reflecte feminitate, decență, bun gust), și aspectul împrejurimilor noastre (casă, spațiu de lucru, curte, mașină) nu trebuie neglijate sub nicio formă. Dacă în interiorul nostru avem ordine și frumusețe, de ce nu să arătăm și în exterior aceste valori? În al cincilea rând, educația. Investește continuu în abilitățile tale, în cunoștințe de calitate, în resurse care să te îmbogățească.

O femeie/fată elegantă nu se va feri de cărți, cursuri, materiale didactice, muzee, galerii de artă sau enciclopedii. În funcție de interesele și pasiunile ei, va avea ocupații din diverse domenii și va putea întreține o mică conversație în jurul unui subiect de actualitate. Talentele ei nu vor rămâne ascunse, și va concura doar cu ea însăși în dezvoltarea ei.

Acestea sunt câțiva pași de bază în călătoria fascinantă a eleganței. Alege să fii una din acele fete/femei care trăiesc diferit și care strălucesc ca stelele în mijlocul unei generații din ce în ce mai întunecate. Alege să Îl reprezinti cu onoare și excelență pe Acela care este Desăvârșirea, Dumnezeu.

Adriana Iurea

Neclintite

în promisiunile Lui Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de putere, viu și lucrător, și acest Cuvânt dăinuie în veci, chiar dacă lumea din jurul nostru se schimbă. Autorul acestui psalm avea o nădejde în Domnul, sufletul lui (voința, mintea lui) nădăjduia și aștepta promisiunile lui Dumnezeu.

Promisiunile oamenilor deseori rămân neîmplinite, dar Dumnezeu mereu își va împlini promisiunile Sale, El ce a spus, va face! "Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?" Numeri 23:19; La vremea potrivită Domnul își va duce la îndeplinire promisiunile față de noi, chiar dacă uneori pare ca întârzie sau că ne-a uitat. "Dumnezeu nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință." 2 Petru 3:9

Până când promisiunile Lui se vor îndeplini față de noi, trebuie să așteptăm în tăcere, rugăciune și părtășie cu Domnul! Întotdeauna Dumnezeu a binecuvântat pe cei care au așteptat cu credință făgăduințele Sale. El se va îngriji de nevoile noastre, iar "așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie!" Proverbe 10:28.

Astăzi și în fiecare zi, să ne aducem aminte de făgăduințele Domnului pentru noi și mai mult decât atât, să ne amintim că El ne este alături, nu ne-a uitat, ci zilnic ne poartă de grijă, înconjurându-ne cu a Sa îndurare, pace, dragoste și bucurie!

**"Făgăduința Ta îmi dă iarăși viață!" Psalmul 119:50
Domnul va lucra spre slava Numelui Său! Laudă Lui!
Amin!**

Rebeca Belean
Biserica "Bethel", Târgu-Mureș

"Eu nădăjduiesc în Domnul,
sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința Lui!"
Psalmul 130:5

Scrisoare către mamele de pretutindeni

La începutul fiecărei primăveri, uneori chiar mai devreme, mă gândesc să scriu câteva cuvinte pentru mama mea, fie pentru a le pune într-un articol pentru revistă, fie pentru a le pune pe blogul meu sau pentru a i le oferi personal în apropierea lunii martie. Dacă nu reușeam să duc la un final reușit, amânam „predarea” lor pe luna iunie când mama își serba ziua de naștere.

După ce am intrat în anul 2023 m-am gândit să mă rezum la o scrisoare pentru mama și să scriu un articol pentru revistă inspirat mai mult din venirea primăverii; tot gândindu-mă la articolul pentru revistă, în mintea mea suna aceeași linie melodică a cărei versuri nu mi le mai aminteam exact.

Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc versurile, dar când acest lucru s-a întâmplat în mintea mea totul a făcut click: fiecare vers făcea referire la mama și la felul în care ea face lucruri extraordinare din lucrurile mărunte. Ascultând și ascultând această melodie m-am gândit să scriu o scrisoare către mama, către toate mamele chiar, mame cărora nu le mulțumim niciodată îndeajuns.

Mă rog ca gândurile scrise mai jos să întărească și să încurajeze fiecare mamă, inima ei să-și găsească mulțumire chiar și atunci când fiind copii, de multe ori uităm să-i mulțumim.

Dragă mamă de pretutindeni,

Faci lucruri importante din lucrurile mici, ne înveți să mulțumim pentru o bomboană, ca apoi să știm să mulțumim pentru lucruri mai importante.

Când nu aveam mare lucru, ne-ai dat lumea, ne-ai făcut să visăm că putem face orice, ne-ai făcut să simțim că suntem membri importanți în familiile noastre, ca apoi să știm să nu ne mulțumim cu puțin și să luptăm pentru mai mult.

Aduci primăvara în inimile noastre atunci când toate gândurile noastre sunt reci și depri-mante. Ne-ai învățat să plantăm semințe, ca apoi să putem culege flori și asta doar ca să înțelegem principiul „culegi ce ai semănat” și să nu avem așteptări atâta timp cât noi nu oferim.

Ești model de inspirație, putere și iubire de fiecare dată când încercările vin peste noi. Te avem ca exemplu de putere și curaj atunci când ne luptăm cu problemele zilnice. Ești mereu în prima linie în lupta împotriva dificultăților și știi să întâmpini cu mult curaj orice obstacol. Ne înveți mereu să fim puternici în momentele grele și să ne îndeplinim responsabilitățile cu integritate și dedicare. Ne înveți iubirea necondiționată prin toate sacrificiile tale.

Ești mereu acolo pentru mentorarea noastră, învățându-ne valorile importante, oferindu-ne sfaturi și crescându-ne cu iubire, pentru ca la rândul nostru să oferim aceste principii generației viitoare. Chiar dacă ai crescut într-o generație care nu a putut să-și permită să țină cont de pasiunile fiecăruia în slujba de zi cu zi, ai reușit să ne înveți să ne descoperim pasiunile, să luptăm pentru ele și să încercăm să ne găsim o slujbă făcând ceea ce ne place.

Mamă, ești mai puternică decât crezi.

Ești pilonul familiei, jucând un rol esențial în menținerea unității și armoniei în cadrul familiei. Mereu ți-ai setat ca scop să fii femeia din Proverbe 31, și chiar dacă de multe ori ai avut impresia că clachezi, mamă, ai reușit! Ai reușit să faci bine, și nu rău în zilele vieții tale. Te-ai asigurat mereu că avem hrană, haine călduroase și că nu ducem lipsă de nimic. Te-ai îmbrăcat cu tărie, mamă!

Încă de mică am realizat că ești un forum al înțelepciunii și iubirii. Ai știut mereu să ne oferi sfaturi și soluții, iar în momentele în care nu mai știai cum să ne încurajezi ne trimiteai pe genunchi, cerând putere și înțelepciune. În momentele grele din viață, nu ne trimiteai să ne rugăm, erai conștientă că facem asta, dar întotdeauna ne spuneai „o să mă rog mai mult pentru tine!”. Ai știut să ne fii exemplu, nu doar să ne predici despre rugăciune.

Mamă, ai învățat să treci dincolo de vocația de mamă fizică fiind de multe ori și mama noastră spirituală, luptând pentru viețile noastre în rugăciune, când nu puteai altfel. Ești puternică, mamă și asta mă face astăzi să-mi doresc să fiu mai puternică. Știu că am crescut dar încă am multă nevoie de tine. M-am mutat dar tu încă ești casa mea. Felul tău de a spune că mă iubești e un mod altruist, punându-ți mereu viața în slujba copiilor tăi și apoi a nepoților.

De prea multe ori te luăm de bună și uităm cât de greu ne-ar fi fără tine. Ultimul sfat de la un frate de-al tău a fost: „Hai pe acasă cât ai mamă copila mea, că eu... eu m-aș duce dar nu o mai găsesc.” M-a emoționat mai tare decât mă așteptam cuvintele lui, mi-au amintit de ziua în care a murit bunica, când mi-ai spus că ești orfană. Chiar dacă sunt conștientă că moartea e ceva inevitabil și că nu e sfârșitul cât e începutul vieții veșnice, îmi vine greu să mă gândesc la momentul când nu vei mai fi.

Dar până atunci...Mulțumesc, mamă!

Mulțumesc că ești aici și mulțumesc că lupti pentru noi.

Ești eroul nerecunoscut de mulți dintre copii tăi și-mi cer iertare în numele lor.

Îți petreci viața dedicându-te copiilor, fără a cere vreo recompensă.

Oferi iubire, susținere și siguranță, fără a aștepta laude.

Faci minuni din bugete limitate, rezolvi probleme și găsești soluții, mereu cu zâmbetul pe față. Îți mulțumesc mamă!

Cu drag, fiul și fiica ta de pretutindeni.

Flavia Precup
Biserica Creștină „Casa Pâinii”

Darul de a fi *femeie*

Hanna plângea sus la etaj, pentru că a supărat-o Nora. Jos, în camera de zi, Victor plângea pentru că i s-a luat un creion. Amândoi chemau, printre lacrimi, ființa cea mai capabilă a le reda bucuria, în acele momente atât de triste pentru fiecare dintre ei. „Maaaamaaaa...!”, răsuna în toată casa, în timp ce ea, mama, îmbrățișa odorul cel mic și blond, alinându-i durerea. Până să coboare Hanna scările, Victor se liniști. Hanna îi luă locul la pieptul mamei și plânsul încetă deodată, ca și cum ai opri un robinet. Lacrimile au fost șterse și astfel pacea s-a instaurat din nou în toată casa.

E un dar! A fi mamă este unul dintre cele mai minunate daruri. Mama e un instrument al dragostei în Mâna Creatorului. E balsamul care vindecă genunchi juliți, mâini rănite și inimi zdrobite. E mesagerul care poartă cuvântul iubirii necondiționate de la Dătător la beneficiarul care-l așteaptă, cu atâtă dor!

A fi mamă spirituală e tot un dar, la fel de prețios. A fi mamă spirituală înseamnă să lași înțelepciunea să curgă prin tine spre fiii și fiicele ce au nevoie de ea... atât de mare nevoie! Să îngrijești și să îmbogățești vieți sărace. Să îmbrățișezi și să dai viață. Să dai și să nu aștepti nimic în schimb. Să dai cu bucurie și credința că, odată, vei vedea roadele îmbrățișărilor tale și ale rugilor fierbinți.

Dumnezeu este dragoste. El a creat femeia ca să fie purtătoare a chipului Său, să fie un ajutor potrivit și să aducă viață. Ar putea exista vreo chemare mai înaltă decât aceasta? Ce slujbă ar înnobila mai mult o femeie?

Să fii ajutor potrivit înseamnă să fii omul potrivit, la momentul potrivit, în locul potrivit. Înseamnă să-ți înțelegi și să-ți împlinești bine rolul și responsabilitățile. Nu e ușor! Însă, când știi că Cel ce te-a creat, te-a pregătit pentru o viață plină de semnificație și sens, lucrurile capătă o altă nuanță.

Când ai convingerea că „Toate lucrurile sunt posibile celui care crede!” (Marcu 9:23) atunci trăiești prin credință, umbli în credință și aștepti cu credință împlinirea voii și a promisiunilor lui Dumnezeu în viața și în familia ta.

A aduce viață nu înseamnă doar a da naștere la copii, ci, mai cu seamă, a răspândi mireasma lui Cristos, în orice loc și-n orice moment.

Cum ai putea fi capabilă de o lucrare atât de măreață? Ca să poți răspândi mireasma lui Cristos trebuie să petreci timp de calitate cu El, așa încât viața să-ți fie „împregnată cu mirosul Lui”. Studiarea Cuvântului Său, închinarea, rugăciunea, părtășia scumpă cu Biserica, ar trebui să fie momente speciale de reîncărcare a rezervorului dragostei și de motivare pentru împlinirea misiunii de a fi femeie.

Cel ce S-a definit pe Sine zicând: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), are un loc special în inima Lui pentru femeie. E totdeauna dispus s-o asculte și să-i vorbească, să-i arate calea pe care s-o urmeze. E gata oricând s-o primească la pieptul Său și să-i șteargă lacrimile ca ea s-o poată face, la rândul ei, pentru alții. El însuși este adevărul care o poate elibera de orice legături care-i încâtușează inima și-i poate da viața care merită trăită din plin.

Femeia care poartă chipul lui Dumnezeu pe pământ trăiește viața din belșug pentru că inima ei este lipită de cer. Valorile ei sunt prea înalte ca să-și risipească timpul cu lucruri fără rost. Scopurile ei sunt mărețe și se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu. Dorințele i se aliniază voii lui Dumnezeu iar acțiunile ei îl onorează pe El și, de asemenea, pe ea însăși. Femeia care și-a înțeles chemarea de a fi purtătoare a chipului divin pășeste neînfricătată prin viață, lăsându-se condusă de Creator, spre ținta aleasă de El.

De ești femeie, nu uita că ești creată din iubire pentru a răspândi iubire!

Nu uita că poți fi ajutorul cel mai potrivit și mama cea mai bună. Nu vei reuși să atingi acest deziderat prin propriile-ți forțe, însă, Cel ce te-a creat după chipul și asemănarea Sa a pus în tine dragostea Lui și puterea Lui.

A fi mamă cu adevărat, înseamnă a fi un rezervor de dragoste, iar „dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”. (1Corinteni 13:4-7).

Lasă dragostea Lui să fie îndelung răbdătoare în tine atunci când simți că nu mai poți și că ești gata să abandonezi lupta!

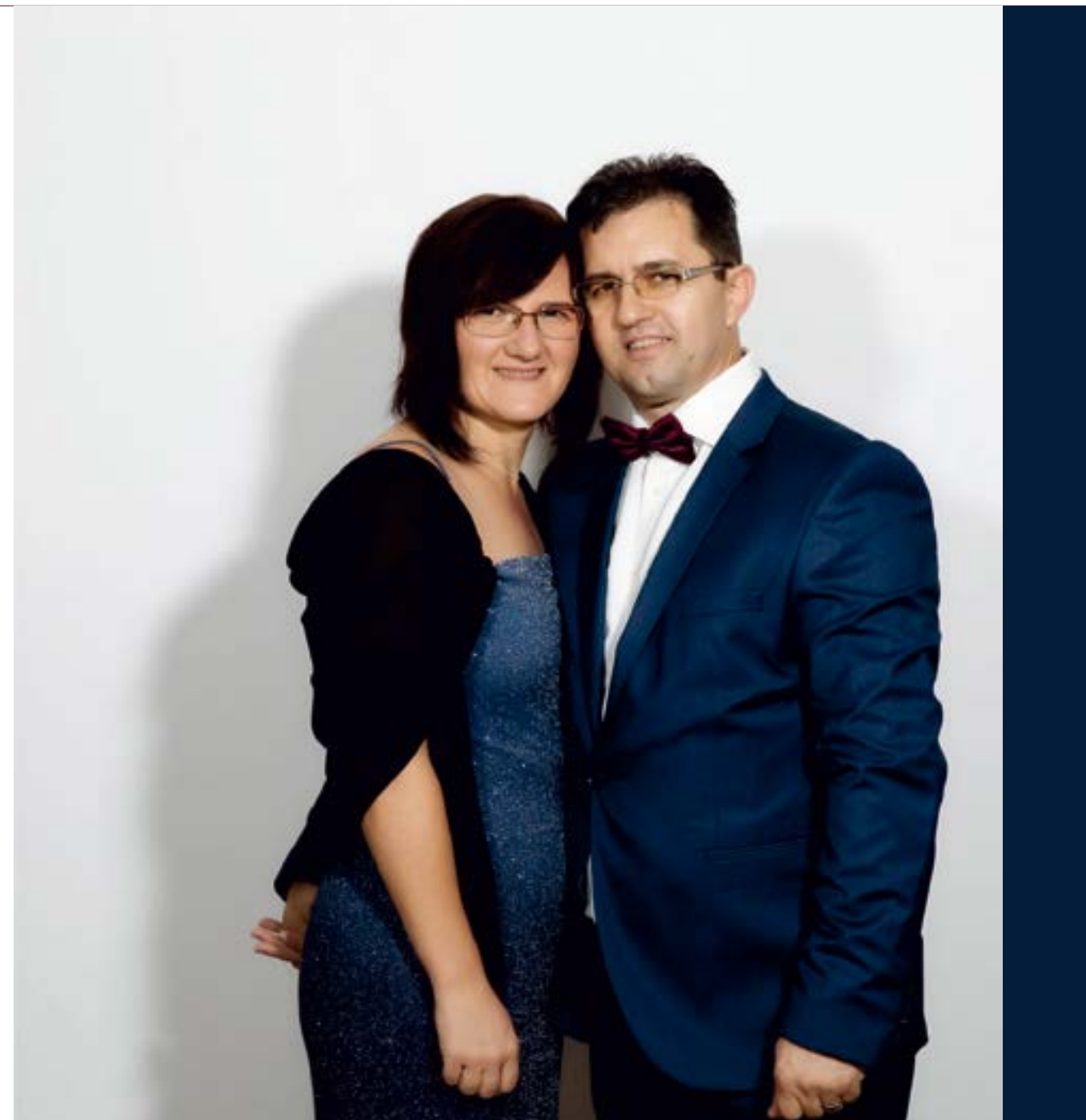
Lasă bunătatea Lui să topească săgețile răutății care ți-au rănit inima! Nu invidia pe nimeni, pentru că nimeni nu este de invidiat! Laudă-L pe Domnul căci El te înalță! Învață de la El ce înseamnă să fii blândă și cu inima smerită! Învață să te porți astfel încât chipul Lui să strălucească în tine și nimic să nu-l umbrească frumusețea!

Caută binele tuturor și lasă-te pe tine la urmă, căci cei din urmă vor fi cei dintâi! Nu te supăra foarte tare pentru nimic și nu-ți ieși din fire, căci la supărare și la mânie, poți dărâma ce-ai construit într-o viață!

Nu-ți lăsa gândurile să hoinărească pe târâmurile răutății! Acolo nu e frumusețe, nici viață, ci doar o amăgire a minții întunecate.

Ai grijă ca nu cumva, vreodată, păcatul să-ți aducă satisfacție, oricine l-ar comite! Ferește-te și fugi de păcat, nu negocia cu el și nu-l lăsa să locuiască în viața ta! Bucură-te de adevăr și nu lăsa nici o minciună să-ți conducă gândul și sentimentele!

Rodica Filip (foto)

Acoperă în dragoste orice greșeală, a oricui și nu o păstra în inima ta, ci du-te cu ea la crucea lui Cristos, și las-o acolo!

Oferă și acceptă iertarea!

Chiar dacă ți-e greu, alege să crezi că tot ce se întâmplă în viața ta are un rost!

Nu-ți lăsa nădejdea să se stingă, căci prin ea poți vedea lumina în mijlocul întunericului!

Dacă ar fi să suferi mai mult decât alții și chiar în locul lor, să nu uiți că tu ai un dar special: acela de a fi mamă!

Mărturie

"Poate crezi că dacă spui o rugăciune scurtă, la întâmplare, nu te aude nimeni și e spusă degeaba, însă nu e deloc așa.

Dumnezeu te ascultă..."

Au trecut multe luni de atunci însă parcă s-a întâmplat doar ieri. O clipă a durat tot, iar viața mea s-a schimbat total. De ce a îngăduit Domnul toate acestea? Doar El își știe planul în totalitate.

Sunt Andreea Vinter, o fată de 20 de ani ce a ales pe Dumnezeu ca Domn al vieții sale. Pe data de 8 mai 2022 a avut loc un accident, unul care a avut un impact major pentru multe suflete. Eram împreună cu prietenul meu Natty Drăgoi, ne întorceam la Oradea de la o nuntă din Suceava. Pe drum, Dumnezeu a hotărât ca unul dintre noi să fie luat Acasă, iar celălalt să rămână în continuare pe Pământ pentru a-Și continua planul, pentru a-Și arăta dragostea și puterea față de noi oamenii.

A fost o noapte pe care nu o voi uita niciodată, o noapte în care Dumnezeu mi-a salvat viața de la moartea veșnică, o noapte în care am înțeles cât de mult înseamnă să îl ai pe Dumnezeu în viața ta și cât de puternică e rugăciunea.

În urma accidentului, osul călcâiului mi-a fost zdrobit în zeci de bucățele, o vertebră îmi era tasată, ficatul îmi era rupt, rinichiul îmi sângera, iar splina și fierea erau distruse total. Doctorii nu mi-au dat șanse la viață fiindcă am ajuns la spital cu 6 bătăi de inimă pe minut, însă El avea un plan cu mine, unul în care chiar și doctorii să Îi vadă puterea. M-am trezit din comă următoarea zi, înconștientă de ceea ce s-a întâmplat. Am avut parte de 5 operații grele într-o singură lună, dar de fiecare dată am văzut dragostea Lui pentru mine, o dragoste care nu s-a sfârșit și nu se va sfârși niciodată.

Poate crezi că dacă spui o rugăciune scurtă, la întâmplare, nu te aude nimeni și e spusă degeaba, însă nu e deloc așa. Dumnezeu te ascultă, iar dacă e după placul și planul Său, la timpul potrivit îți va da răspuns rugăciunii.

Când m-am trezit din comă, mama mea mi-a spus că se roagă pentru mine multă lume. Nu mi-am putut imagina că acea „multă lume” însemna oameni din zeci de țări. Am fost total copleșită și uimită când am aflat acest lucru, când sute de oameni mi-au scris mesaje frumoase de încurajare. Am aflat că tinerii din Oradea se strângeau la seri de rugăciune speciale pentru mine și țineau post pentru vindecarea mea deplină. Nu cred că ar putea cineva să spună că Dumnezeu nu ascultă rugăciunea. Cred că dovada sunt eu și mulți alți oameni care au fost vindecați după multe rugăciuni îndreptate către Dumnezeu.

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii” (1 Timotei 2:1), ne spune și nouă astăzi Duhul Sfânt.

Cât de puternică și importantă e rugăciunea? După intervenția de la picior au început durerile groaznice. Am avut o noapte îngrozitoare, asistentele mi-au dat toate calmantele posibile, însă durerea nu trecea. Cred că după 3 săptămâni pline de perfuzii, corpul meu începea să se obișnuiască cu acele calmante și nu mai răspundea efectului lor.

Nu mă puteam mișca, nu puteam nici măcar să răspund la telefonul care suna încontinuu și vibra de la mesaje. Îmi simțeam corpul blocat. Am văzut mesajul unei prietene care le spunea celorlalți să se roage pentru mine pentru că e îngrijorată, mama mea a scris și ea altor persoane să se roage pentru mine. După aproximativ 40 de minute durerea de la picior a dispărut. Nu știu cum, dar dintr-o dată am observat că nu mă mai deranja nimic și vreau să îți mărturisesc că din acea clipă nu am mai avut nevoie de calmante.

Cum au fost posibile toate acestea? Pentru că oamenii s-au adunat într-un glas și L-au rugat pe Dumnezeu să se atingă de mine iar El i-a ascultat. Lucrul acesta îl vrea Dumnezeu de la noi, să ne adunăm toți și să ne rugăm, să Îl lăudăm considerându-L pe El Domnul nostru și Vindecătorul nostru. „Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20).

Poate te afli într-o astfel de situație, poate crezi că viața ta nu mai are viitor, te încurajez să te pui pe genunchi și să te rogi lui Dumnezeu. El are grijă de tine, te înțelege și te vrea pentru El. Vrea ca întreaga ta viață să Îi fie predată Lui. Vrea să aibă grijă de tine, să Îi dai Lui îngrijorările tale. Cred din toată inima mea că Dumnezeu răspunde rugăciunilor. Este posibil totuși ca El să nu răspundă când vrem noi, sau poate niciodată. De ce? El știe de ce. Poate acel lucru pe care noi îl credem bun, ne-ar fi făcut rău de fapt, sau poate planul Lui cu privire la viața noastră e total altul decât ceea ce ne dorim noi.

De ce lasă Dumnezeu greul în viața noastră? Cred că un motiv ar fi faptul că El vrea să ne modeleze, să ne crească în credință și astfel noi să ne apropiem tot mai mult de El.

Au fost cumplite acele momente în care am aflat de moartea lui Natty, dar Dumnezeu a fost cu mine și mi-a dat pace în inimă, m-a întărit și m-a îmbrățișat în dragostea și bunătatea Lui. M-am lăsat purtată de brațele Lui și am ales să nu le mai las niciodată.

În final, vreau să te încurajez și pe tine să te prinzi de acele brațe și să nu le mai dai drumul. Te asigur că vei face cea mai bună alegere din viața ta.

**Andreea Vinter (foto)
Biserica „Lumina”, Oradea**

Povestea perdelei cu heruvimi

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59:1-2).

„De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit (pe om) din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtăscă o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” (Geneza 3:24).

Păcatele omului au ridicat un zid, dar în dragostea Lui, Dumnezeu a țesut o perdea: „Să faci apoi o perdea albastră, purpurie și cărămizie și de in subțire răsucit; să fie lucrată cu măiestrie și să aibă pe ea heruvimi. S-o prinzi de patru stâlpi de calcâm poleiți cu aur; stâlpii aceștia să aibă niște cârlige de aur și să stea pe patru picioare de argint. Să atârni perdeaua de copci, și în dosul perdelei să vâri chivotul mărturiei: perdeaua să facă despărțirea între Locul Sfânt și Locul Preasfânt.” (Exod 26:31-33).

Citeam zilele trecute despre momentul coborârii Domnului în Templul lui Solomon și mi s-a oprit privirea asupra unui text pe care dacă l-aș fi citit separat n-aș fi zis că e scris în Scriptură: „În clipa când au ieșit preoții din Locul Sfânt, norul a umplut Casa Domnului. Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba din pricina norului, căci slava Domnului umpluse Casa Domnului. Atunci, Solomon a zis: «Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric!»

Eu am zidit o casă care va fi locuința Ta, un loc unde vei locui pe vecie!» Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Împărați 8:10-13,27). „Când a isprăvit Solomon de zidit Casa Domnului, casa împăratului și tot ce a găsit cu cale să facă, Domnul S-a arătat a doua oară lui Solomon, cum i Se arătase la Gabaon. Și Domnul i-a zis: «Îți ascult rugăciunea și cererea pe care Mi-ai făcut-o, sfîntesc casa aceasta pe care ai zidit-o ca să pun în ea pentru totdeauna Numele Meu, și ochii Mei și inima Mea vor fi acolo pe vecie.” (1 Împărați 9:1-3).

Dumnezeu s-a „îngrămădit” într-o cameră întunecată și rece, unde era așezat chivotul legământului. A stat acolo... S-a mișcat în spatele perdelei, a pus Mâna pe ea, a ascultat vocile preoților, a fost dorința Lui să locuiască între oameni, să le audă de aproape gândurile, vocile... ar fi vrut să dea perdeaua la o parte și să-i privească în ochi, iar ei să-L poată vedea Fața... dar ar fi murit pe loc cu toții.

Apoi, Sfânta Sfintelor a devenit neîncăpătoare... oamenii aduceau acolo păcate scârboase, urâciuni... gunoarele sufletului... Dincoace de perdea, în curtea templului oamenii le mărturiseau, aduceau ca jertfă un animal și plecau iertați... voiau să-L păstreze pe Dumnezeu în mijlocul lor, dar erau prea murdari pentru sfințenia Lui... nu era ușor pentru ei, dar acesta era prețul...

Dumnezeu însă plătea prețul cel mai greu... ei plecau cu inima liniștită, El aduna toate păcatele pe capacul ispășirii, dincolo de perdea. Îmi imaginez cum zeci de preoți intrau în Locul Sfânt să facă slujbe și fiecare dintre ei se apropia cu mâna de perdeaua dinlăuntru, o mângâia încet și trist, știind că nu poate trece dincolo de ea. Dumnezeu, pe partea cealaltă atingea și El ușor perdeaua... ar fi dat-o la o parte, dar nu voia ca ei să fie nimiciți. Exista o sărbătoare care dezvăluia inima Tatălui, o sărbătoare de jale, Ziua Ispășirii, Yom Kippur, Ziua Împăcării. Mă gândeam deseori la atmosfera acestei sărbători în care toți erau chemați să se smerească și să plângă împreună cu Tatăl existența perdelei, simbolul separării prin păcat. Oare cum era pentru Marele Preot dimineata acelei zile? Era singura zi din an când el și numai el avea voie să dea puțin perdeaua la o parte, să facă curățirea Locului Preasfânt de păcatele adunate de popor într-un an de zile și să le mărturisească punându-le pe capul țapului ispășitor și trimițându-le în pustie...

Dumnezeu se ascundea prin fumul de tămâie... Mâna preotului atinge ușor perdeaua... cred că inima îi bătea atât de tare... era atât de aproape de prezența lui Dumnezeu. Repeta în minte etapele: „întru, stropesc de șapte ori capacul chivotului cu sânge și ies... Doamne, ai milă de mine, ai milă de poporul Tău...” În locul preasfânt era liniște. Se auzea doar sunetul cădelniței, era fum peste tot și un miros puternic de tămâie... Nu vedea foarte bine, dar știa că la câțiva pași de el sta neclintit chivotul legământului și mai știa că tot la câțiva pași de el stătea Dumnezeu. Stropea cu sângele primului țap, spunea rugăciunea și ieșea plin de reverență trăgând perdeaua groasă după el. Purta în mâinile lui păcatele mărturisite ale poporului. Afară toți plângeau în smerenie... Bocetul poporului se auzea înfiorător... Păcatele erau transferate pe capul celui de-al doilea țap și trimise în pustie... Gata!

Sfânta Sfintelor era curată! Dumnezeu era invitat să mai stea un an în camera întunecată... A doua zi urma să se strângă iar păcate... mândrii, lăcomii, răutăți, bârfe, curvii, mâinii... Însă Dumnezeu locuia în mijlocul oamenilor Lui! Era cu ei, plătea prețul îndelungii Lui răbdări, plătea prețul amânării, dar era cu ei. Inima Lui tânjea însă... tânjea să poată trece de perdea, să stea cu ei, să-i îmbrățișeze, să umble cu ei, să le vorbească... tânjea atât de mult după diminețile din Eden, diminețile Lui din grădină, cu Adam și frumoasa Eva, când totul era perfect... Îi era dor să-i țină de mână pe oameni.

Și a stat Dumnezeu o perioadă ascuns după perdeaua groasă, până când nu a mai putut sta...

Oamenii deveniseră atât de neascultători, încât simpla Lui prezență acolo i-ar fi nimicit într-o clipă. Așa că Shekinah s-a ridicat la cer... slava Lui Dumnezeu a părăsit Templele pământești. Au urmat câteva sute de ani de tăcere. Oamenii au mai făcut temple, dar chivotul s-a pierdut și camera a rămas rece și goală... perdeaua atârna neatinsă din ambele părți...

Apoi, Dumnezeu a pregătit un trup de carne și Duhul Sfânt în care să se mai îngrămădească o dată slava Lui. Fiul a rostit „Tată, vin să fac voia Ta! Știu că dorești ca niciunul să NU piară, știu că dorești să Te împaci cu ei, vreau să fiu Eu jertfa de ispășire... Voi duce totul la capăt și îți voi aduce în dar oameni, lasă-Mă să Mă duc la ei!” „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.” (Evrei 1:1-3).

Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a fost Templu, Mare Preot și Jertfă supremă... Din El, Prin El și pentru slava Tatălui Său a făcut totul. El a purtat Dumnezeirea în Sine și a umblat printre oameni, le-a vorbit de aproape, le-a ascultat gândurile inimii, i-a atins, i-a iertat, i-a vindecat, i-a luat în brațe, i-a mângâiat... Ce ani frumoși!... În templul gol și rece, oamenii încă îl mai căutau pe Dumnezeu. El era afară printre ei, trecea pe drum, prin praf, pe sub dud, pe lângă fântână. Ahhh! Cât așteptase aceste clipe, ce vis împlinit! Dumnezeu umblând cu oamenii...

Ce momente prețioase! Domnul le trăia din plin! Dar omul? Omul era bucuros că a mâncat fără plată și că nu-l mai dor oasele, că a scăpat de foame și de lepră. Erau puțini cei care conștientizau că Fiul lui Dumnezeu umbla printre ei. Dumnezeu din Dumnezeu, pe strada lor... Atingerea Lui era vindecătoare, suflarea Lui potolea furtuni, iertarea Lui elibera suflete robite.

Câți dintre noi, când privesc o icoană se gândesc: „oare cum a fost pentru cei care L-au privit pe Dumnezeu în ochi? Cum era să stai la picioarele Lui să-i sorbi cuvintele vieții?” Dar pentru El oare cum a fost să fie respins și scuipat în ochi de propria Lui creație? Să fie crucificat, torturat și umilit?

Un gând al iubirii s-a zbatut în pieptul Lui în tot acel timp: „îmi voi sfârși lucrarea și voi rupe perdeaua în două!” (Matei 27:50-51) – „Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. Și îndată, perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat”.

În sfârșit, drumul spre Dumnezeu era liber, păcatele șterse, Sfânta Sfintelor curățită, iar primul Lui rod, un tâlhar mântuit. Sulul istoriei încă nu s-a închis, pentru că Hristos îi strânge Tatălui o recoltă bogată de oameni din orice seminție, de orice neam, de orice limbă și de orice norod, până când El va pune pe toți vrășmașii Lui așternut al picioarelor Sale. Perdeaua a rămas ruptă ca o invitație a Creatorului pentru orice credincios care vrea să pășească dincolo, în Locul Preasfânt, în prezența singurului Dumnezeu viu și adevărat și este însoțită de o promisiune: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 2:7).

Tilvăru Eliza Damaris

Harul de a sluji

Am crescut într-o familie în care mama mea ne-a arătat prin felul ei de a fi ce înseamnă slujirea și rugăciunea. La vârsta de patru ani am rămas orfană de tată împreună cu cei opt frați ai mei. Din cauza acestui fapt, mama nu a avut timp să ne spună în cuvinte cât de mult ne iubea. În schimb, ne-a arătat-o prin faptele și munca ei uneori istovitoare, dar niciodată cu reproș.

În urmă cu 12 ani, la un timp de rugăciune cu grupul de casă, Domnul mi-a arătat o viziune. Eram într-o încăpere la o masă mare și ovală, împreună cu șase femei și urma să învelim 2000 de sarmale.

Când s-a încheiat părtășia, am mărturisit grupului viziunea și le-am cerut să se roage împreună cu mine ca, dacă acest lucru vine de la Domnul, El să îmi dea un semn, confirmându-mi astfel încă o dată voia Lui.

Peste trei zile eram la biserică. Acolo, o soră văduvă mi-a spus că în noaptea precedentă a visat că a venit la ea un bătrân îmbrăcat în alb care i-a spus că împreună cu mine va trebui să facă 2000 de sarmale pentru cei în nevoie.

După ce sora mi-a mărturisit visul, am înțeles clar chemarea lui Dumnezeu și astfel am venit înaintea Lui cerându-l să mă învețe, să Se îngrijească de nevoile acestei lucrări și să adauge femeile potrivite pentru a o duce la împlinire.

Domnul a lucrat într-un mod aparte. Astfel, lucrarea a început cu șapte femei care au învelit 2000 de sarmale, ajungând în prezent la o echipă de 45 de femei care fac într-o singură zi 15000 de sarmale.

O frumusețe deosebită o are felul în care Tatăl ne-a așezat împreună: femei de vârste diferite, din biserici diverse, cu pregătiri deosebite. Și totuși, în aceste deosebiri care sunt între noi, există o unitate și o dragoste speciale. Numai Dumnezeu putea face acest lucru.

Am experimentat puterea postului și a rugăciunii în diferite moduri, atât între noi ca echipă, cât și pe teren, la familii. În acești ani de slujire, unele dintre surori și-au pus casele la dispoziția Domnului, găzduindu-ne cu drag și dedicare.

Cu timpul, lucrarea s-a extins, formându-se grupuri noi în diferite localități din jurul orașului Oradea, acestea completând slujirea noastră. Un grup se ocupă de coacerea a 62 de cozonaci, care sunt trimiși lunar împreună cu 3000-4000 de sarmale la căminul de la Dumbrava, administrat de fratele Viorel Pașca.

Un alt grup pregătește de două ori pe an prăjituri, altul se ocupă de fructe și de legume.

De Paști și de Crăciun, mergem la 60 de familii, cărora le dăruim alimente, produse de igienă, sarmale, prăjituri, fructe și alte bunuri.

Dorința noastră este ca prin slujirea pe care o facem să împărțim Cuvântul Domnului, binecuvântând destinatarii pachetelor cu versete din Scriptură pe care le lipim pe caserolele de prăjituri, de dulciuri, pe pungile cu diferite alimente.

În ziua în care am pornit în această lucrare, l-am cerut Domnului să ne ajute, să Se îngrijească personal de finanțele necesare. Am ținut mult ca tot ceea ce punem în pachete să fie de calitate, pe cât posibil obiecte noi sau în condiții excelente. Ne-am rugat ca echipele care vor distribui aceste bunuri să iubească oamenii și să lucreze atent și cu respect. Am dorit să respectăm demnitatea și intimitatea fiecărei persoane ajutate.

Prioritatea acestei lucrări este părtășia în post și rugăciune. Fiecare întâlnire o începem astfel, venind înaintea lui Dumnezeu cu toată ființa noastră și aducându-ne aminte de sângele Lui prin care avem iertare și intrare liberă în prezența Sa. Acest timp este un balsam, o desfătare, o eliberare pentru fiecare femeie, iar la terminarea zilei de lucru suntem libere în Cristos, ducem acasă acea bucurie, acea împlinire pe care numai acolo o putem dobândi. De asemenea, în fiecare lună alegem câte un verset special pe care îl rostim în comun, cu voce tare, în fiecare oră. Astfel, surorile rămân în inimă și cu un fragment din Cuvântul Domnului. Fiecare astfel de întâlnire este pentru noi ca o zi de concediu și chiar dacă trupurile ni se oboresc, sufletele ne sunt mai odihnite ca niciodată.

Un alt aspect spiritual extrem de important este acela că de două ori pe an suntem în post de 40 de zile cu toate femeile care fac parte din această lucrare: înainte de Nașterea Domnului și înainte de sărbătoarea Paștelui.

În timp ce anii au trecut peste noi, am acumulat tot mai multă experiență și am trăit tot mai multe minuni care, dacă ar fi să le aștern pe hârtie, ar umple cel puțin o carte.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat harul să putem să Îl slujim în acest mod. Slăvit să fie El!

Viorica Dogar

Ai valoare, femeie!

”Și nu uita, femeie, că indiferent de anotimpul pe care-l străbați, ai fost creată să reverși culoare și iubire, bucurie și împlinire, lumină și speranță!”

Asemănată adesea cu o floare, frumoasă la chip, plăcută la privit, suavă și plină de candoare, răspândești mereu un parfum proaspăt în jurul tău. Ești floarea-femeie!

Ieri un boboc, azi o floare deschisă, mâine o umbră a faptelor și umbrelor tale, lași o puternică amprentă în viețile celor ce ți-au cunoscut adevărata valoare...

Tulpina îți este puternică, dreaptă și demnă și nu te-ai aplecat în fața vânturilor puternice decât atunci când ți-ai protejat bobocii. Ești plină de farmec, de sevă și rodire. Frumusețea și maturitatea ta, te apropie de desăvârșire în prezența Creatorului Suprem. Corola ta este unică în strălucirea zorilor și o binecuvântare către asfințit.

Ești floarea-mamă care naște, se investește și nu încetează să existe prin fii și fiicele cărora le-a dat viață și valoare. Vigoarea ta însuflă, înflorirea ta inspiră, iar trecerea ta prin lume atinge inimi ce-ți vor urma modelul.

Când delicatele-ți frunze ce te acoperă ca niște aripi se vor rări – pălind ușor în trecerea timpului – te vei oglindi maiestuos în lucrarea mâinilor tale harnice ce sporesc pentru urmași. Puținii spini ce-i vei păstra, te vor proteja de brațele lacome ce vor să te rupă... iar parfumul tău va dăinui în ecouri de veșnicie ca o mireasmă de la viață spre viață.

Numele tău va răsună armonios pe buzele celor ce le-ai marcat existența, asemeni trandafirului din Sharon, cântat și recitat de secole, cu încântare. Și nu uita, femeie, că indiferent de anotimpul pe care-l străbați, ai fost creată să reverși culoare și iubire, bucurie și împlinire, lumină și speranță!

Prețuiește-ți așadar valoarea, floare aleasă, nu de trofeu în glastră, ci de capodoperă vie, în Noul Ierusalim!

Daniela Raț

Curățenia de primăvară

Nu știi cum sunteți voi, însă pentru mine curățenia de primăvară vine la pachet cu bătaie de cap. Mă apucă groaza când trebuie să golesc toate dulapurile, să mut canapeaua în mijlocul camerei, pentru a ajunge în toate colțurile. Sincer, mă tem de haos, pentru că în acest proces am impresia că am făcut mai multă dezordine decât am pus lucrurile la locul lor. Totul pare interminabil și îmi vine să abandonez și să spun că „este bine și așa”. E mult mai ușor dacă aș face doar la suprafață, totul e în ordine și fără prea mult efort. Însă toate știm cât de bine se simte după ce am făcut o curățenie generală, după ce am lustruit fiecare colțișor și după ce întreaga noastră casă e curată.

Cred că asemenea modului în care facem curat în casele noastre, Dumnezeu aduce în viețile noastre perioade în care „mută mobila” în viața noastră. La fel cum noi ne punem deoparte zile întregi pentru a ne lustrui fiecare colț al casei, Dumnezeu alege un timp aparte pentru a ne lustrui fiecare colț al inimii, al minții și al sufletului. El nu se mulțumește cu o „curățare” superficială a inimii, ci o vrea în întregime curată și sfântă.

De multe ori când trecem prin perioadele de curățare ni se pare că în jurul nostru, dar mai ales în interiorul nostru, este haos. Când nu ne mai ies planurile, când ne simțim neînțelese sau neapreciate, când avem impresia că toată lumea are un scop, iar noi suntem în același loc și parcă nu facem nici un progres, când simțim că suntem o povară, sau când ne gândim cu groază la ziua de mâine... Acestea pot fi trăiri care ne duc în deznădejde și de multe ori uităm să privim mai adânc și să vedem ce vrea Dumnezeu de la noi în acele momente. El nu ne-a promis că va fi ușor, cum de altfel nici zilele în care facem curat în casele noastre nu sunt neapărat cele mai plăcute, însă este necesar și foarte folositor. În acele momente Dumnezeu vrea ca noi să acceptăm sezonul în care ne aflăm, ne cere să ne apropiem mai mult de El și să îi dăm Lui atât dorințele, cât și frustrările noastre.

S-ar putea, cel mai probabil, să nu ne placă sezonul în care ne aflăm sau să ne gândim că nu era cazul ca Dumnezeu să ne facă ordine în viață tocmai acum.

Acestea pot fi ispite care doar vor îngreuna procesul și în loc să creștem și să facem progrese ne vom regăsi într-o stare de nemulțumire și insatisfacție, însă nu trebuie să lăsăm ca aceste gânduri să apară fiindcă sunt de la cel rău.

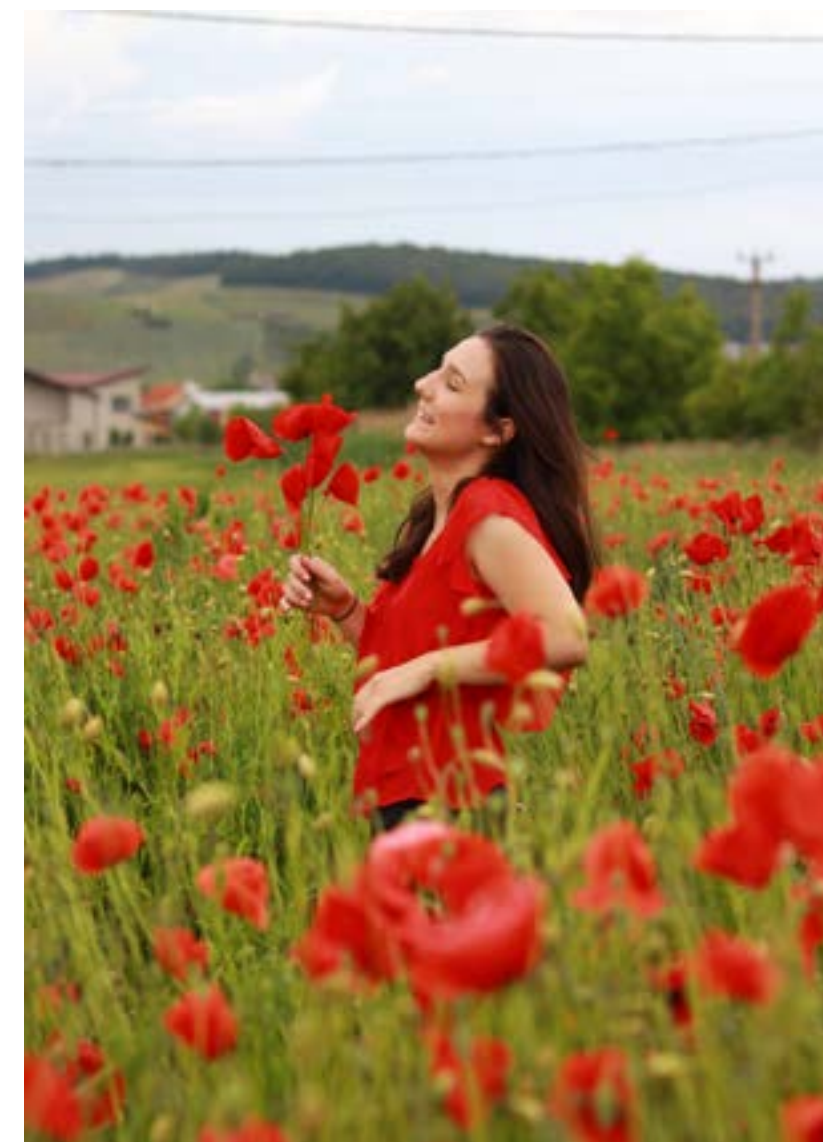
Dumnezeu nu a ales la întâmplare această perioadă pentru viața ta, nu a pus deoparte niște zile doar pentru a-ți îngreuna viața, ci El vrea să îți descopere ceva mai frumos și mai bun. El are lucruri pregătite la care tu nici nu te gândești și îți va deschide calea chiar și în locurile seci, pustii și fără apă.

Regele universului se ocupă de tine și vrea să facă din tine ceva desăvârșit. De ce să nu te lași în grija Lui?

Lasă-L să îți curețe inima, iar apoi tot El va pune în ea bucurie.

Lasă durerea să fie simțită, dar vino cu ea înaintea Tatălui, lasă ca sufletul tău să își găsească pacea în El, dar nu căuta să ocolești suferința. Pentru că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui” (2 Petru 3:9) acceptă ceea ce El îngăduie peste tine, iar când se adună nori de frustrare și incertitudine adu-le Domnului. Nu lăsa să se depună praful în viața ta și acceptă-ți sezonul.

**Cu drag, Damaris Moldovan
Biserica Baptistă „Harul”, Târgu Mureș**

CAPCANA GÂNDURILOR

E duminică seara. Sunt puțin obosită, a fost o zi plină. Particip la serviciul divin de seară. Stau chiar lângă Sora Țep. O cunosc de mult, știu prea bine cum e ea. Are obiceiul de a face mereu remarci nepotrivite. Și azi s-a cam dat în petec. Mi-a trântit vreo două-trei negândite. Nu mi-a picat bine deloc. Se pare că nu se poate abține. De vreo 20 de minute mă tot gândesc la asta. Gândurile se întrepătrund cu cântările, rugăciunea și Cuvântul, dar parcă răzbat mai presus de cele sfinte. S-a terminat și predica acum, se cântă de final, dar nu pot fi prea conștientă de ceea ce se întâmplă. Sora asta nici nu ar trebui să facă parte din Trupul Domnului. Oare e mântuită? Oare e conștientă de cât rău poate face altuia? Nici măcar nu cunoaște detalii din viața mea, dar are tupeul de a oferi sfaturi și de a face remarci. Să se mai abțină!

Și așa, gândurile au început să alunece pe o pantă tare alunecoasă. Doamne Sfinte, odată ce au început a aluneca, cine le mai poate opri?

S-a terminat Serviciul Divin. Fac un efort supraomenesc ca să mă pregătesc de plecare și să mă reconectez la realitate. Merg acasă. Interesant, gândurile nu le pot lăsa acolo, în clădirea Bisericii, nici măcar nu pleacă alături de Sora Țep, ci vin cu mine. Cum se face oare că, în loc să merg acasă de la Casa Domnului plină de pace, am încărcat un bagaj în spate care mă apasă tot mai tare? Și lucrurile nu se rezumă doar la atât. Noaptea, gândurile, începute în timpul părtășiei frățești, se țin în continuare, creând o pânză tot mai greu de distrus. Și a doua zi, și a treia zi se propagă o amărăciune mai neplăcută, mai apăsătoare. De-acum, ea umple orice spațiu liber, orice moment de relaxare, de meditație. Și sunt prinsă. Parcă aș vrea să mă mai gândesc și la altceva, dar nu mai pot. Ca o plantă cultivată, îngrijită cu perseverență, amărăciunea face flori, fructe. Am început să miros florile ei și să gust din fructe tot mai cu poftă. Trăiesc o altă realitate. Mi-e tare greu să mă mai concentrez la activitățile zilnice obișnuite. Simt că mă afund fără de scăpare. Mă bălăcesc în resentimente, în gânduri rele, dureroase. Și starea aceasta devine mod de viață. Doamne, scapă-mă!

Poate fi așa. Sau, poate fi și altfel. Doar, „pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

E duminică seara. Sunt puțin obosită, a fost o zi plină. Particip la serviciul divin de seară. Stau chiar lângă Sora Țep. O cunosc demult, știu prea bine cum e ea. Are obiceiul de a face mereu remarci nepotrivite. Și azi s-a cam dat în petec. Mi-a trântit vreo două-trei negândite. Totuși, un susur blând îmi reamintește că Biserica Domnului e formată din oameni imperfecti, care au încă nevoie de cizelare. Și eu, de altfel, mai am nevoie de așa ceva. Cu siguranță, pot fi și eu un ajutor pentru Sora Țep, rugându-mă ca Domnul să-i arate greșeala și să o ajute să se lase modelată de El. Cum ar fi acum să-i răspund cu bunătate, să-i acord un zâmbet cald, să-i spun un gând bun? Cum ar fi să o întreb cu real interes despre starea de sănătate, despre provocările vieții și să o ascult cu atenție? Cum ar fi să-i întorc tot răul printr-un bine? Aș putea să o invit odată la un ceai și să creez între noi o legătură plăcută. Dar, mai presus de acestea, cum ar fi să-mi opresc gândurile rele care vor să vină? Nu e simplu. Trebuie să le împing de jos în sus, din firea pământescă în cea duhovnicească. Necesită un pic de efort și timp. Trebuie să-mi adun puterile și să-mi pun toată armura. Dar reușesc, cu ajutorul Domnului. Și sunt plină de pace, bucurie. Simt cum Dumnezeu a mai pus o cărmidă la ceea ce înseamnă edificiul duhovnicesc din mine.

Acestea sunt două situații pe care le putem trăi. De Sora Țep cu siguranță avem toate parte, în diferite contexte.

E o realitate pe care nu putem să o ocolim. Însă, ceea ce contează cel mai mult e cum gestionăm situația, astfel încât să nu cădem în capcana gândurilor. Pentru prima situație, există scăpare la Domnul, prin rugăciune și lacrimi. Drumul până la a doua situație nu e simplu, dar aduce o împlinire extraordinară. V-o spun ca una pe care a ajutat-o Domnul să nu mai cadă în capcana amărăciunii, a resentimentelor. El m-a învățat să îmi educ gândurile încetul cu încetul și să trăiesc liber față de semenii mei, indiferent de comportamentul lor.

Să nu uităm: „gândurile rele sunt urâte Domnului, dar cuvintele prietenoase sunt curate înaintea Lui” (Proverbe 15:26).

Cristina Lungu

Importanța femeii în ochii lui Dumnezeu

Oare, ce importanță poate avea femeia care în Sfânta Scriptură este numită „un vas mai slab...”? (1 Pt. 3:7). Dar tot acolo citim că puterea Lui Dumnezeu „în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Cu alte cuvinte, puterea Lui este mai vizibilă în slăbiciune, când este clar că numai prin intervenția Harului divin s-au putut realiza anumite lucrări mărețe. Și harul este întotdeauna pe măsura greului: „Harul Meu îți este de ajuns!” (2 Cor. 12:9).

La prima vedere, nu ai acorda importanță muncii prestate de o mamă cu mulți copii, înconjurată de agitație, curățind legume, gătind, spălând o grămadă de haine și vase, ocupându-se de micuții ei, într-un context ce pare a fi mai degrabă o „harababură”. Ce importanță pot avea toate aceste lucruri?

Dar, în același timp, „Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei” (Prov. 31:27), și „muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândețea și învățătura” (2 Tim. 4:2) odraslele din jurul ei. Iar acestea, pe măsură ce ating anii adolescenței, intră în apa botezului, rând pe rând, înnoțiți și transformați prin puterea Duhului Sfânt. Extraordinar! Așadar, în toți acești ani, mama și-a exercitat de fapt oficiul preoției împărătești, fără sunete de trambită și fără spectacol.

Cu mult timp în urmă, am fost în vizită la o familie modestă cu șapte copii. Pe sobă fierbeau scutecele celor doi mai mărunței (așa era pe vremuri); în casă se mătura, iar mama era stânjenită de felul în care-i arăta căminul. I-am amintit de valoarea mare pe care o are în economia lui Dumnezeu, prin faptul că „isprăvnițește” cu credincioșie cele șapte comori ale Lui – copiii – iar în Ziua cea Mare, multe femei cu o carieră strălucită ar dori să aibă răsplata ei, dar n-o vor avea.

În această lume a umbrelor, valorile sunt inversate, iar tendința omului pământesc, carnal, este să se afirme și să fie aplaudat, dar aplauzele autentice se vor auzi în Ziua cea înfricoșată, atunci când adevărata evaluare va fi rostită de însăși gura lui Dumnezeu. El are ultimul cuvânt, după cum zice Scriptura: „Atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu” (1 Cor. 4:5).

Femeia slujește cel mai adesea în mijlocul căminului ei drag, împlinind nevoi, ascultând cereri, intuind dureri neexprimate, citind în ochii copiilor ei bucurie, temeri sau vinovăție, sfătuind, mângâind..., iar în afara căminului, punând umărul la orice faptă bună. „Se cuvine a se da atenție mai ales lucrurilor mici, mărunțurilor zilnice, neînsemnatelor. Acolo în frezușul, monotonia și abraziva oboseală a vieții simple se verifică și se adevărește credința, acolo se cunoaște dacă semenul tău poate fi numit aproapele tău.

Marile acte de eroism și mucenicie sunt, pentru cei mai mulți, cu totul improbabile. Dar gentilețea, răbdarea, politețea, bunăvoința, stăpânirea de sine stau la îndemâna oricui și oricând. Nu ne este de folos a ne visa făptuitori de vitejie și jertfe fără de pereche. Dar ne este util și izbăvitor a da atenție mărunțurilor și a ne purta constant în mod nobil, liniștit și răbduriu.” (Tereza de Lisieux).

Da, domeniul femeii este cel mai adesea lumea lucrurilor mărunte. Ea este „regina” și ispravnică acestora pe care le mănăiește cu măiestrie, punând cap la cap mărunțurile zilnice spre armonie, de dragul lui Hristos și al sufletelor din jurul ei care vor trăi veșnic.

Astfel lumea cotidianului devine pentru femeia evlavioasă o formă de slujire și de închinare.

Tot ce facem cu fapta sau cuvântul poate primi valențe eterne dacă acestea poartă pecetea Numelui lui Isus, căci așa citim în Sfânta Scriptură: „Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Col. 3:17). Tocmai de aceea, „Orice vei țese, leagă ȋtele de cer!” (N. Velimirovici).

Dar dacă cântim și ne revoltăm, tot trebuie să facem toate acele treburi, dar ne pierdem răsplata de Sus și ne alegem doar cu osteneala steapă. Ce irosire de timp și putere! Să luăm aminte la ce ne înțeapă Scriptura în acest sens: „Faceți toate lucrurile fără cântiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Fil. 2:14-15).

Domnul să ne ajute să ne isprăvnicim timpul cu înțelepciune și să ne împodobim osteneala în cele pământești cu pecetea sfântă: „Ca pentru Domnul!” Astfel ostenelele de jos se vor preschimba în răsplătiri de Sus; temporalitatea se va converti în eternitate, vremelnicia în veșnicie.

Totul depinde de atitudinea inimii. Gătind cu drag o mâncare pentru ai noștri, având grijă de copii, oferindu-le dragoste și adăpost sufletească, spălând, călcând, miluind câte un nevoiaș, noi îi slujim de fapt Domnului Hristos, care într-o zi ne va răsplăti împărătește, „clătinat, îndesat”, însutit, înmiit, cu har după har, onorându-ne cu preschimbarea unei inimi smerite în sălaș al Sfintei Treimi (cf. In. 14:21, 23) Uimitor! Amin! Doamne, ajută-ne!

Paraschiva Pop

tort *Red Velvet*

Ingrediente blat:

- 8 ouă
- 8 linguri zahăr
- 2 linguri ulei
- 7 linguri făină
- 1 lingură cacao
- esență vanilie
- 1 linguriță colorant roșu pudră

Ingrediente crema:

- 500 ml smântână pentru frișcă 35% grăsime (rece)
- 500 g mascarpone (la temperatura camerei)
- 120 g zahăr pudră

Pentru decor:

- zmeură, afine sau căpșuni (fructe la alegere)

Mod de preparare

Pentru început separăm albușurile de gălbenușuri. Albușurile le mixam până încep să devină spumă. Adăugăm zahărul treptat continuând mixarea până obținem o spumă tare.

Lăsăm spumă de albușuri deoparte, iar peste gălbenușuri punem uleiul și esența de vanilie. Le mixam până se omogenizează și în amestecul rezultat punem colorantul și praful de cacao.

Turnăm amestecul peste spumă și adăugăm treptat făina, apoi praful de copt amestecând foarte ușor. Coacem aluatul rezultat într-o tavă cu diametru de 24 cm, cca 45 de minute la 180 grade. Blatul îl puteți colora cu orice culoare, va rămâne la fel de pufoș.

Cât timp blatul stă la răcit pregătim crema. Punem într-un bol mascarponele, frișcă, zahărul pudră și vanilia. Le mixăm până obținem o crema fină. Taiem blatul în 3 părți egale. Îl însiropăm foarte puțin cu un sirop fiert din apă, zahăr și vanilie.

Pentru umplutură avem nevoie de un poș sau o pungă pentru ornat. Peste fiecare strat de cremă se presară fructe. Deasupra se decorează cu fructe și faramituri din blat.

Poftă bună!

Elisa Sas (foto)

RECENZIE DE CARTE

„De la agonie la extaz”, așa aș încadra acest studiu prin care Ligia Seman ne conduce în complicata lume a sentimentelor. Fiecare capitol reprezintă o „disecție” amănunțită a trăirilor negative cu care ne confruntăm, dar și o călătorie spre vindecare, în care fiecare pas este însoțit de o soluție divină.

Inspirată de Duhul Sfânt, autoarea ne face să înțelegem că fiecare emoție trăită este un mesager din băătăliile vieții care ne ajută să ne cunoaștem mai bine propria inimă și să dobândim în același timp o perspectivă mai clară asupra inimii și scopurilor lui Dumnezeu. Un mare har și un drum spre vindecare spirituală pentru cele care vor decide să parcurgă acest studiu!

Angela Țiprișan,

Autoare, vorbitoare motivațională la conferințe pe plan național și în diaspora

Cartea este un prieten bun, unul care îți vorbește tainic și te ascultă. Trecem adesea prin lupte spirituale, uneori ne dăm seama de ele, dar, alteori, nu. În urma acestor băătălii, rămân răni și blocaje, disfuncționalități emoționale; unii ajung chiar la depresie pentru că nu găsesc leacuri alinătoare pentru suferințele lor.

Dumnezeu este interesat de bunăstarea noastră spirituală, sufletească și trupească, de aceea trezește duhul unor autori, cum este prietena mea dragă, Ligia Seman, ca să extragă din bogăția infinită a Cuvântului Sfânt adevăruri care vindecă, care eliberează, tratamente care ne îndreaptă spre o viață cu scop, trăită din belșug. Cartea Vindecarea sentimentelor prin cunoașterea lui Dumnezeu nu oferă tratamente simptomatice sau proceduri cosmetice, care să ne facă doar să arătăm mai bine datorită unei măști ce ascunde durerea și suferința, ci tratamentul oferit este unul puternic, care tratează cauza bolii și nu doar efectele ei.

Mulțumim, Ligia, pentru înțelepciunea ta de a stabili diagnosticul emoțional al femeilor din această generație și pentru rețetele oferite cu generozitate. Cu siguranță, această carte va contribui semnificativ la vindecarea națiunii, lucru pe care Îl dorește și Dumnezeu: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatele și-i voi tămădui țara.” (2 Cronici 7:14-15).

Rodica Baciș

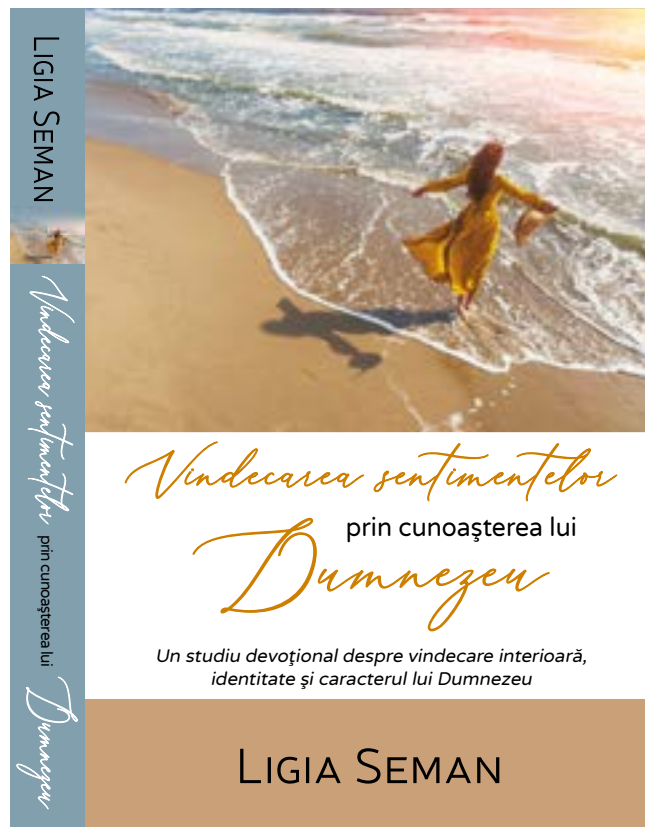
Realizatoarea emisiunii „Pentru noi, femeile”- la Credo TV, redactor-șef al revistei Suflet de femeie, om de afaceri, vorbitoare în cadrul conferințelor de femei

Toate femeile avem cicatrici mai mult sau mai puțin vizibile, avem răni trupești pe care încercăm să le tratăm cu ajutorul medicilor, avem însă și răni sufletești pe care le poate vindeca doar Dumnezeu. Cartea Ligiei Seman este nu doar o anatomie a sufletului, ci „o prescripție” de mare valoare care ne va ajuta pe fiecare, dacă o urmăm, să găsim vindecare prin cunoașterea lui Dumnezeu și apoi să umblăm în această vindecare.

Tatiana Petric,

Vorbitoare motivațională la conferințe pe plan național și în diaspora

Vindecarea sentimentelor prin cunoașterea lui Dumnezeu

Fără nicio îndoială, trăim într-o lume care devine din ce în ce mai înfricoșătoare. Ne confruntăm cu tot felul de frici, cu neîncredere, neliniște, nesiguranță, frângeri de sine, inadecvare și singurătate – ceea ce nu de puține ori ne face să ne ascundem... de oameni, de Dumnezeu, de noi înșine. În situații ca acestea, în ce ne punem speranța? Ligia Seman abordează toate aceste aspecte de care, la un moment dat în viață, poate că fiecare dintre noi am ajuns să ne lovim și pe care trebuie să învățăm cum să le depășim. Cartea Ligiei nu oferă leacuri băbești și nici formule magice, ci, pe temeiul caracterului neschimbător al lui Dumnezeu și al Cuvântului Său, autoarea ne îndrumă spre cele mai eficiente metode prin care putem să facem apel la puterea și ajutorul atotputernicului nostru Tată.

Pe măsură ce citești această carte, vei ajunge la convingerea că Dumnezeu este răspunsul la toate temerile tale, că doar puterea și dragostea Lui te urmăresc la fiecare pas și vei descoperi adevărul care te va elibera și te va ajuta să trăiești cu bucurie viața plină de speranță pentru care ai fost creat.

Lidia Pop,

Editor la Editura Scriptum, redactor al revistei dedicată femeilor, "Lydia"

* Notă: volumul „Vindecarea sentimentelor prin cunoașterea lui Dumnezeu” și orice alte cărți scrise de Ligia Seman, pot fi comandate la adresa de e-mail: ligiaseman@yahoo.com sau la telefon: **0748144689 – Timotei Seman.**

RECENZIE DE CARTE

Meditațiile acestei cărți s-au născut în cămăruța ascunsă, în timpul meu devoțional cu Dumnezeu. Fiind prima carte, am încercat să dau ce am avut mai bun și să cuprind esența anumitor teme care îmi sunt dragi. De ce meditații? Deoarece secretul unei vieți de biruință și de succes este dezvăluit de Domnul lui Iosua: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta, cugetă (meditează) asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune” (Iosua 1:8). Meditația la Persoana Domnului Isus și la Cuvântul Său împreună cu rugăciunea sunt unelte puternice și ele ajută la creșterea și maturizarea noastră. Rugăciunile postate la sfârșitul fiecărei meditații sunt de laudă, de cerere, de mulțumire sau de mijlocire.

Sper și mă rog ca această carte să fie o binecuvântare reală pentru cine o citește, să aducă revelație, învățătură, zidire sufletească, mângâiere și creștere în omul dinlăuntru.

Domnului îi sunt foarte recunoscătoare pentru această carte. A Lui să fie toată slava!

Meditațiile acestei cărți s-au născut în cămăruța ascunsă, în timpul meu devoțional cu Dumnezeu. Fiind prima carte, am încercat să dau ce am avut mai bun și să cuprind esența anumitor teme care îmi sunt dragi.

„Porți, ridicați-vă capetele;
Ridicați-le, porți veșnice,
Ca să intre Împăratul slavei!”
(Psalmul 24:7)

O grădină bine udată

100 de meditații
cu învățătură și
rugăciune

Luminița Boancăș

O grădină bine udată

„vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58:11)

Omul dinlăuntru este un univers întreg. Inima omului este complexă și este închipuită ca o grădină. „Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade” (Cântarea Cântărilor 4:12-13).

Isus explică miracolul acesta prin prezența Duhului Sfânt în inima omului: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul” (Ioan 7:38-39). Tot așa, „omul care își găsește plăcerea în Legea Domnului, este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe duce la bun sfârșit” (Psalmul 1:2-3). Inima omului mai este asemănată cu o visterie sau un depozit. „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui” (Matei 12:35).

O grădină bine udată, mai ales într-un deșert, este un lucru deosebit. Ea are flori minunate, emanând mirosuri și frumusețe, legume și pomi fructiferi, aducând mult rod și are chiar un loc de repaus cu un izvor de apă, deci este un loc de odihnă și înflorire.

Rugăciune:

„Doamne Isuse, Îți dau inima mea și Te rog fă din ea o grădină bine udată în care Duhul Sfânt să locuiască, să domnească și să facă lucrările Sale! Amin”

Luminița Boancăș
Biserica „Părtășia Vieții Creștine”
Bazna, jud. Sibiu

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atărnă de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români L-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)
UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)
AKTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)
TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV
NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază
ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)
INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)

ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.
SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4
INTERNET www.alfaomega.tv/live
APP MOBILĂ În App Store și Google Play

www.alfaomega.tv/receptie

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro

Psalm 2 Theme

2 Why are the nations in an uproar
And the peoples devising a vain thing,
Saying, "We will not submit,
For we are free from the Lord's dominion."
2 The kings of the earth take counsel together,
Against the Lord and against His Anointed,
Saying, "Let us tear their cords from us,
And cast away their cords from us."
3 He who sits in the heavens laughs,
The Lord scoffs at them.
4 Then He will speak to them in His anger,
And terrify them in His fury, saying,
"But as for Me, I have installed My King
Upon Zion, My holy mountain."
5 I will surely tell of the decree of the Lord;
He said to Me, "You are My Son,
Today I have begotten You."
6 Ask of Me, and I will surely give the nations as Your inheritance,
And the ends of the earth as Your possession.
7 You shall break them with a rod of iron,
You shall dash them like earthenware.
8 Now therefore, O kings, show discretion,
Serve the Lord with fear and trembling,
Kiss the Son, lest He be angry,
And you shall be saved from His wrath.
9 Blessed are all who take refuge in Him.